

Pohádky kocoura Kostičky

ZBYNĚK KUČERA HOLUB

Pohádky kocoura Kostičky

Zbyněk Kučera Holub

Obsah

Ztracený v lese	7
Mlask a Písk	14
Bílá liška	21
Pohádka o kouzelné skřínce z Borůvkového údolí	27
Věštba z jehličí	31
Na druhý břeh	33
Strážce řeky	37
O vystrašeném strašidle	40
Čert a Flek	44
Na hradě Katzburgu	49
O duhovém náhrdelníku	52
O chybějící perle	57
O Čertovi a Mourince	62
Dafinka	67
V zajetí	71
Kočka nádražačka	75
Myší poklad	79
Domov	84
Jak jsme ke Kostičkovi přišli a jak on přišel k nám	89

Pohádky kocoura Kostičky

napsal: Zbyněk Kučera Holub

nakreslil: Roman Kýbus

fotografie a doslov: Lucie Kučerová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném známém prostředku bez výslovného svolení autora.

*Všem zvířátkům,
která hledají domov,
a všem dobrým lidem,
kteří jim ho dali.*

Ztracený v lese

Světla mizela kdesi v dáli. Zvuk motoru pomalu utichal. Vystrašený stříbrosrstý kocourek stál na okraji zasněženého lesa a rozhlížel se do černočerné tmy.

„Haló, nenechávejte mě tady!“ zamňoukal prosebně. „Já se bojím!“

Byly mu sotva dva měsíce. Sníh viděl poprvé v životě, hrozně ho studil. Třásl se zimou a strachy. Přeslapoval, jak ho zábly tlapičky.

„Co si jenom počnu?“ povzdechl si nešťastně. „Tady nemůžu zůstat stát, jinak umrznu,“ rozhodl se nakonec a vyrazil hlouběji do lesa.

Ze stromů visely třpytivé rampouchy a tiše cinkaly. V ovzduší se vznášela změť podivných cizích pachů.

„Hou, hou, copak tu děláš, mrňousku?“ ozvalo se zničehonic kdesi nad ním.

Kocourek nadskočil a naježil chlupy, jak se polekal. Na větvi vysokého smrku seděl krásný bílý pták. Dvě velké zlaté oči zářily do noci jako hvězdy.

„Kdopak jsi?“ zakňouralo vystrašené kotě.

„Já jsem sova,“ zahoukal neznámý tvor. „Mně se nemusíš bát. Pověz, copak se ti přihodilo?“

„Já vlastně ani nevím,“ zafňukal nešťastně kocourek. „Lidé mě tu nechali samotného. Co si jenom počnu?“

„Chudáčku maličký,“ politovala ho sova. „Celý se klepeš. Asi máš hlad, vid’?“

Místo odpovědi kocourkovi hlasitě zakručelo v bříšku.

„Počkej tu chvíličku, hned budu zpátky!“

Sova roztáhla křídla a vznesla se vysoko nad koruny stromů.

Vystrašený kocourek zase osaměl. Poslouchal zvuky vycházející z lesa. Doléhaly k němu hlasy neznámých tvorů. Muselo tu žít hodně zvířat. Zkoušel si představit, jak asi vypadají. Napadlo ho, že mezi nimi třeba najde kamarády a nový domov...

Vtom opět zahoukala sova:

„Hou, hou, chytej, maličký! Nic lepšího jsem nesehnala!“

Zamávala křídly a ze zobáku jí vyklouzl kus rohlíku.

Dopadl do sněhu nedaleko promrzlého kotěte.

„Jídlo! Děkuji ti, sovičko!“ zajásalo a pustilo se hltavě do jídla.

Rohlík byl tvrdý. Dalo práci, než se ho kocourkovi podařilo rozkousat. Alespoň trochu tak zahnal prázdný pocit v žaludku.

„V noci nemůžeš zůstat venku, maličký,“ přemýšlela zatím sova. „To bys rychle prochládl. Ještě ti nenarostl pořádně hustý kožíšek. Už teď máš ocásek zmrzlý až na kostičku.“

„Ale já nevím, kam mám jít,“ vzdychl smutně kocourek. „Neznám tenhle les. Nikoho nemám...“

„Hm, hou, hou,“ uvažovala sova. „Nedaleko odsud bydlí jezevec. Je to starý mrzout, ale jinak dobrák. Běž za ním. V jeho noře se zahřeješ.“

Kocourek netušil, zda ho nešálí smysly. Jako by v chumelenici zahlédl nějaké podivně pokřivené postavy. Něco velikého a tmavého na něho upřelo svítící oči. Potom to zase zmizelo.

„Haló, je tu někdo?!“ zkusil slabým hláskem přehlušit skučení větru.

Nepřišla žádná odpověď. Vánice však ustala. Teď už jenom padaly drobné sněhové vločky.

Kocourek se zastavil na okraji zasněžené mýtiny a pozorně se rozhlédl. Přímo před ním, za závějí napadaného sněhu, se leskla zmrzlá plocha studánky. Na jejím druhém břehu stál vysoký věkovitý strom.

„Ve-ve-velký bu-bu-buk,“ zakoktal.

Doufal, že je to ten správný strom, o kterém mluvila sova. Už mu nezbývaly síly, aby běžel dál.

Mezi kořeny zahlédl tmavý otvor, který klesal hluboko do země. Ozývalo se z něj tiché pochrupování.

„Má-mám jít do-dovnitř?“ váhalo kotě.

„Co-co když ta-tam je ně-něco o-ošklivého a-a hladového? Tře-třeba mě to-to bu-bude chtít sníst...“

Kocourek se otrásl a sklepal ze sebe silnou vrstvu sněhu. S hedvábnou stříbrnou srstí a černou kresbou připomínal mládě tygra.

„Nebudu se bát! Jsem statečný!“ přikázal si.

Vstoupil do temné díry a obezřetně vyrazil kupředu.

Dlouhý tunel vedl do velké nory. Bylo v ní příjemně teplo.

„Jsi moc hodná, sovičko. Porad' mi ještě, jak toho jezevce najdu?“

„Běž po stopách laní. Vidíš ve sněhu otisky jejich kopýtek? Sleduj je. A až dorazíš k zamrzlé studánce, podívej se mezi kořeny velkého buku. Tam bydlí starý jezevec.“

„Buku?“ podivilo se kotě. „Jak poznám takový buk, sovičko?“

„Neboj se, ten nemůžeš přehlédnout,“ zasmála se sova houkavě. „Je to největší strom široko daleko.“

„Dobře, půjdu tedy po stopách laní. Je mi hrozná zima,“ drkotal zuby kocourek.

„Moc ti děkuji, sovičko, měj se krásně!“ rozloučil se a zamířil do lesa.

„Hou hou, nemáš zač, Kostičko!“ zahoukalo za ním.

Kostičko? podivil se v duchu.

Začalo hustě sněžit. Z nebes se snášela oblaka bílých vloček. Dopadaly na stříbrný kožíšek kotěte a vytvářely na něm ledovou krustu. Zmrzlý ocásek těžknul. Kocourek ho vlekl zplihle za sebou. Zkusil s ním zahýbat, ale nešlo to. Ztrácel v něm cit, jako by se měnil v kus ledu.

„Ou ou, co když mi upadne?“ bědoval.

Pevně stiskl cvakající zuby, aby si dodal odvahy. Pelášil bílými závějemí a sledoval úzkou cestičku, co v nich vyšlapala kopýtká laní. Pohybem se zahřál, aspoň mu už nebyla taková zima. Zafoukal prudký vítr. Sníh se nepříjemně lepil do očí. Z hlubin lesa stále vycházely neznámé hlasy. Pak se ozvalo táhlé zavytí.

Kotě udělalo několik opatrných kroků, až čumákem narazilo do kožichu spícího tvora.

„Pane jezevče? Pane jezevče! Jste to vy?“ zamňoukalo o něco hlasitěji, když se napoprvé nedočkalo odpovědi.

„Co?! Kdo mě budí?“ zabručel hluboký rozespálý hlas. Ve tmě zasvítily pár zářících očí.

„Promiňte, pane jezevče, posílá mě za vámi sova,“ vysvětloval kocourek. „Venku je strašlivá zima. Mohl bych se tu u vás přes noc ohřát?“

„No tohle?! Sova mi sem posílá nocležníka?“ podivil se jezevec. „Copak jsi zač?“ Zamžoural očima, aby si nočního návštěvníka lépe prohlédl. „Tebe jsem v našem lese ještě neviděl. Vypadáš tak trochu jako rys, ale nejsi rys. Počkej... Už to mám! Ty jsi kočka. Teda mládě kočky. Kde ses tady vzal?!“

„Lidi mě tu nechali,“ povzdechl si kocourek. „Když mi byly dva měsíce, přišel pán a odnesl mě od maminky, brášek a sestřiček. Povídal něco o tom, že jsem vánoční dárek. Vzal mě do velkého domu, kde to vonělo pečivem a hrála hudba. Za dveřmi pokoje, kde jsem byl zavřený, se ozýval smích lidských mláďat. Pak mi nalili mlíčko. Chutnalo jinak než to od maminky. Bylo mastné a těžké. Udělalo se mi z něho špatně a... umazal jsem koberec. Paní se zlobila a moc křičela... A tak jsem tady.“

„Lidi!“ vyprskl jezevec. „O těch bych ti toho mohl vyprávět. No jo, ale co teď s tebou?“ zabručel a změřil si kočičí mládě zkoumavým pohledem.

Kocourek otevřel oči a rozespale se rozhlédl šerou jezevčí norou.

Uviděl dvě šedivé myšky, jak si ho zvědavě prohlíží. Sotva na ně pohlédl, hned polekaně uskočily.

„Fí, kočičí mládě!“ zapištěla jedna z nich pohrdavě. „To je ale nadělení! Domeček nám teď bude cítit kočičinou!“

„Radši bychom se měli podívat, jestli tu někde nemá maminku,“ zapištěla druhá myška. „To by potom teprve bylo nadělení...“

„Já nemám maminku,“ zavrtěl hlavou kocourek. „Jsem sám. Nemáte se čeho bát.“

„Vážně?!“ popošel první z myšáků nedůvěřivě blíž. „A jak ti říkají? Já jsem Písk,“ představil se a vykouznil neobratné pukrle.

„Já, já jsem Mlask,“ uklonil se i ten druhý.

„Jak mi říkají?“ podrbralo se kotě rozpačitě za uchem. „Vlastně ani nevím... Říkají mi Kostička.“

Kocourek si vzpomněl, že ho tak nazvala sova. Proč ne. To jméno se mu líbilo.

„Aha. A jak ses objevil tady v noře, u starého jezevce, Kostičko?“ vyzvídala Písk.

„Jó, kde ses tady vzal?“ opakoval po něm Mlask.

„Přišel jsem se k němu zahřát...“ zívla kocourek a odhalil tak dlouhé ostré špičáky.

„Fííí!“ zapištěl polekaně Písk.

„Kdepak je vůbec ten náš starý mrzout?!“ změřil si Kostičku podezřívavě.

„Jenom si odpočinu a zítra zase půjdu dál,“ zamňoukalo kotě prosebně.

„Hm, nu dobrá,“ povzdechl si jezevec. „Pořádně se vyspi. Ráno snad budeme o něco moudřejší.“

Mlask a Písk

Kocourek zavřel oči a zaposlouchal se do tajemných hlasů lesa. Venku hvízdala vichřice, stromy vrzaly a skřípaly pod tíhou sněhu. Pomalu usínal. Zdál se mu zvláštní sen...

Utíkal hlubokým hvozdem. Proplétal se mezi kořeny stromů, až stanul na úpatí vysokého kopce. Na jeho vrcholku se tyčil starý hrad a nad ním zářily tisíce hvězd.

Najednou se jedna pohnula.

Svítila teď víc než ostatní. Zablikala a padala dolů. Hořel za ní dlouhý ohnivý ocas.

„Padá hvězda!“ uvědomil si. „Měl bych si něco přát...“

„Tak si něco přej, Kostičko,“ promluvil tichý zvonivý hlásek.

„Přál bych si... Přál bych si mít domov! A taky kamarády, se kterými bych si mohl hrát.“

Les zašuměl a tiše si povzdechl. Padající hvězda zářila tak, že všude panovalo světlo, jako by byl den.

„Hele, co tenhle dělá v našem domečku?!“ ozval se pisklavý hlásek.

„Jó, co ten tady dělá?“ zamlaskal další.

„No jo, kde vůbec je? Co když nám ho tenhle snědl?“ zhrozil se Mlask. Oba myšáci zděšeně vypískli a začali ustupovat k východu z nory.

„Nikoho jsem nesnědl. I když hlad mám pořádný,“ olízl se mlsně Kostička.

Vrhl na hlodavce zkoumavý pohled. Nasál jejich pach. Napadlo ho, jak by asi chutnali. Pak stydlivě sklopil zrak.

„Jak mě to vůbec mohlo napadnout?“ pomyslel si polekaně. „Vzali mě od maminky moc brzy. Nestačila mi říct, co se jí a co ne. A myšky přece nejsou k jídlu... Nebo ano?“

„Proč na nás tak divně koukáš?“ zeptal se nejistě Písk.

„Jó, proč tak koukáš?“ přidal se Mlask. „Pověz, kam zmizel jezevec?“

„Nevím. Nechal mě tady přespat, jinak bych v noci venku umrzl,“ vysvětlovalo kotě. „Musel někam odejít, když jsem spal.“

„Ahá, tak to jó,“ ulevilo se Mlaskovi.

„Víš, my jsme lesní myši a živou kočku často nepotkáme,“ zasmál se pištivým hláskem Písk.

„Ale rodiče nám o kočkách vyprávěli. Prý si na ně máme dávat velký pozor!“ zamlaskal jeho kamarád.

„Proč si na ně máte dávat pozor?“ zajímal se kocourek. „Kočky přece nejsou zlé?“

Mlask se už nadechoval, aby Kostičkovi vysvětlil, jak to mezi kočkami a hlodavci odedávna chodí. Písk mu ale rychle zakryl pusou tlapkou a ještě ho přítom rozzlobeně zatahal za ocas.

„My jsme si mysleli, že tě snědl, strýčku,“ hihňali se Písk s Mlaskem.

„Hm, legrácky, na to vás užije,“ mračil se jezevec. „Minulou zimu se ke mně nastěhovali a už jsem se jich nezba-
vil,“ postěžoval si. „Obávám se, že pro dalšího v mé noře
už nezbyvá místo, Kostičko.“

„Já vím,“ povzdechl si kocourek.

Zatímco baštil, Mlask nadzvedl malý oblázek v rohu
nory. Ukrývala se pod ním skrýš, prohlubeň naplněná až
po okraj zlatavým zrním.

Myšák si nasypal plnou hrst a s hlasitým mlaskáním se
také pustil do snídane.

„Dneska jsem měl zvláštní sen,“ vyprávěl s plnou pu-
sou.

„Hele, nemluv, když jíš! To je neslušné,“ nabádal ho
Písk.

„A ty nejez tak hltavě, Kostičko, nebo ti zaskočí kostič-
ka,“ varoval kocourka, který hladově polykal rybu.

„Dobrá, dobrá,“ mlaskal Mlask.

Potom nasypal svému kamarádovi také něco zrní do tla-
pek.

„A co se ti tedy zdálo?“ vyzvídal Písk.

„Měli jsme krásný dům, celý ze sýra. Střecha, stěny, ná-
bytek... Všechno ten nejlepší eidam. Kolem se rozprostíra-
la velká zahrada plná sýrových keřů a stromů. Mohl sis do
nich kousnout a ony zase hned dorostly.“

„Mňam, sýr,“ zasníl se Písk. „Ten bych mohl jíst pořád.“

„Au, co to děláš?!“ vyjekl Mlask.

„Možná bychom se měli raději podívat po starém bručounovi, co říkáš?“ navrhl mu Písk.

„To nemusíte, už jsem zpátky!“ rozlehl se norou burácivý hlas.

Jezevec se právě sunul dovnitř a v tlamě nesl dvě velké ryby.

„Na, vezmi si,“ podal jednu Kostičkovi. „Určitě ti přes noc pěkně vytrávil.“

„Jé, jídlo! Děkuji ti, strýčku jezevče,“ radoval se kocourek.

„Kdepak jsi ty rybičky sehnal? Studánka je přece zamrzlá.“

„Byl jsem u řeky. Bydlí tam tři vydry, sestry,“ vysvětloval jezevec. „Pomáhal jsem jim v létě hloubit noru. Vydry jsou rošťáci, vymýšlejí jenom samé vylomeniny. Když jsem jim ale pověděl o hladovém kočičím mláděti, daly mi pro tebe ryby. Mně nechutnají, ale kočky je prý mají rády.“

„Je výborná, strýčku!“ mlaskal vděčně Kostička, zatímco okusoval rybí kůstky.

Maso bylo studené, ale moc dobré. Chutnalo mnohem lépe než kus tvrdého rohlíku, co mu včera přinesla sova.

„Jak jsi přišel na to, že jsem tvůj strýček?“ zabručel jezevec a blýskl přísným pohledem po chichotajících se myšácích. „No, ale jestli chceš, klidně mi tak říkej. Koukám, že ses už stihl seznámit s mými nezbednými nájemníky.“

„Obrovské chlupaté zvíře, které štěká,“ vysvětloval horlivě Písk.

„Občas slyšíme až sem, jak vyje na měsíc. Všechna zvířátka v lese se ho bojí.“

„Ale no tak, už ho nestrašte!“ zlobil se jezevec. „Já jsem strašidla nikdy neviděl a žádného černého psa nepotkal. A to už pamatuji pěkných pár zim.“

„Ať už strašidla jsou nebo ne, půjdu se k tomu hradu podívat,“ rozhodl se Kostička. „Třeba najdu domov... a rodinu.“

„Správně, když se budeš snažit, tak se ti tvé přání vyplní. Běž za svým snem!“ usmál se jezevec na kocourka a pohladil ho po hlavě.

Myšáci si chvíli mezi sebou něco šeptali. Divoce přitom mávali tlapkami i ocásky. „Půjdeme s tebou, Kostičko,“ řekl nakonec Písk. „Nenecháme tě jít samotného.“

„Jo, jo, půjdeme s tebou,“ souhlasil Mlask.

„Jste hodní,“ děkoval jim kocourek. „Nemusíte se bát strašidel. Já vás ochráním.“

Bílá liška

Než se vypravili na cestu ke starému hradu, zabalil jezevec druhou rybu do březové kůry.

„Tu máš, ať ti po cestě nekručí v bříšku,“ podával ji kocourkovi.

„Taky se mi dneska něco zdálo,“ vzpomněl si Kostička.

„Jó? A z čeho byl postavený tvůj dům?“ vyzvídal Mlask.

„Žádný dům ani sýr,“ zavrtěl kocourek hlavou a vyprávěl ostatním svůj sen o padající hvězdě.

„To je zajímavé,“ přikývl jezevec. „Když padá hvězda a ty si něco přeješ, pak se to vyplní.“

„Kéž by,“ zašeptal Kostička.

„Říká se, že hluboko v lese stojí starý hrad,“ uvažoval Mlask. „Lidé ho už dávno opustili. Teď v něm straší. Maminka myška nás varovala, abychom do těch míst nikdy nechodili.“

„Vážně?“ žasl Kostička.

„Co když je to ten hrad z mého snu? Třeba právě tam najdu přátele a nový domov...“

„Hm,“ zabručel jezevec. „Kdoví. Sny by se neměly brát na lehkou váhu. Možná by ses tam měl vypravit.“

„To je ale nebezpečné!“ zašeptal vystrašeně Písk.

„Jó, moc nebezpečné! Říká se, že tam straší!“ souhlasil Mlask. Opatrně se okolo sebe rozhlíželi, jako by je snad mohlo nějaké strašidlo zaslechnout a přijít sem do nory.

„Já se nebojím,“ mňoukl kurážně Kostička. „Jen nevím, jak se k tomu hradu dostanu...“

„Leží za sedmi borovicemi a sedmi pařezy,“ popisoval mu cestu Mlask. „Musíš se dostat na druhý břeh řeky, kterou střeží velký černý pes.“

„Velký černý pes?“ polekal se kocourek.

„Co je to?“

„Moc ti děkuji, strýčku jezevče,“ loučil se s ním Kostička.

„Až trochu vyrostu, naučím se ryby lovit sám.“

„Doufám, že jenom ryby,“ pošeptal Mlask bráškově do ucha.

„Kuš!“ šfouchl do něho Písk. „Kdo se bojí, nesmí do lesa.“

„No, jen aby, jen aby...“ mlaskal si pod fousky ustrašený myšák.

Vylezli z jezevčí nory a zamířili hlouběji mezi stromy. Kdesi v dáli zaslechli zahoukat sovu. Mlask se při tom zvuku bázně přikrčil.

„Proč se pořád tolik bojíš, Mlasku?“ zeptal se ho kocourek.

„Jsem maličký, musím se bát,“ šeptal myšák. „Každý by mě chtěl sníst.“

„Já tě nechci sníst,“ zavrtěl hlavou Kostička. „Proč bych to dělal? Jsi můj kamarád.“

„To říkáš teď,“ vzdychal Mlask. „Ale až budeš větší, taky začneš chytat myši. Všechny kočky to dělají.“

„Já nevím, co dělají kočky,“ mňoukl smutně kocourek. „Maminka mě to nestihla naučit.“

„Podívejte, tady někdo je!“ sykl na ně varovně Písk.

Minuli už sedm vzrostlých borovic a dorazili ke skupině sedmi pařezů.

Hned na prvním z nich sedělo podivné zvíře se špičatým čumákem. Bylo celé bílé, úplně se ve sněhu ztrácelo.

„Nemám na vybranou,“ souhlasil kocourek. „Dneska v noci se mi zdál sen, že za řekou najdu nový domov a možná také kamarády.“

„A ty tomu snu věříš?“ pohlédla bílá liška zkoumavě na Kostičku.

„Věřím, teto liško,“ přikývl.

„To je dobře, to je dobře...“ pokývala rozvážně hlavou.

Pak vzhledla k nebi a zavětrila. Oblohu zatáhla temná mračna, začal foukat mrazivý vítr.

„Blíží se pořádná chumelenice,“ podrbala se zamýšleně na bílé bradě.

„Pojďte za mnou. Schováte se v mé noře, než přejde,“ vybídla malé poutníky. Seskočila z pařezu a zalezla do otvoru pod ním.

Kostička jí následoval, ale zastavilo ho vyděšené zapištění myších kamarádů.

„Kostičko, nikam nechod!“ třásl se Mlask. „Co když je to past? Radši odsud rychle utečeme!“

„Já lišce věřím,“ nesouhlasil stříbrosrstý kocourek. „Jestli se rychle neschováme, tak zmrzneme.“

Obloha se ještě víc zatáhla. Prudký vítr vířil sněhové závěje. Okolí pohltila bílá tma.

Kostička popadl Mlaska s Pískem za tlapky a poslepu je vedl k pařezu.

Sotva zmizeli v liščím doupěti, venku se rozběsnilo hotové sněhové peklo.

Uvnitř se k sobě choulilo pět liščích mláďat.

Prozrazoval ho jen pár zářících očí, kterými si je pozorně prohlíželo.

„Kampak, kampak, maličcí poutníci?“ zašeptalo měkce.

„To je liška!“ polekal se Mlask. „Teď nás určitě všechny sežere!“

„Buď zdráva, teto liško,“ pozdravil Kostička a odvážně si stoupl před své dva kamarády.

Šedé myšky se schoulily za kocourkův stříbrný ocásek a opatrně odsud vykukovaly.

„Ty jsi to opuštěné kočičí mládě, vid’?“ odhalila liška špičaté zuby. „Sova mi o tobě vyprávěla.“

„Tys viděla sovičku?“ zaradoval se Kostička.

„Letěla tudy časně ráno,“ přikývla. „Celý les si už povídá o ztraceném kotěti. Copak děláš tady, u sedmero přežů?“

„Jdeme s kamarády k řece, lištičko,“ vysvětloval kocourek. „Potřebuji se dostat na druhý břeh, ke starému hrádu.“

„Teď v zimě je řeka hodně nebezpečná,“ přimhouřila liška oči do úzkých štěrbin. „Její břehy jsou zamrzlé. Stačí jediný neopatrný krok a proboříš se do ledu. Pak tě chytí silný proud a odnese někam hodně daleko. Možná bys měl počkat do jara, až řeka roztaje.“

„Jaro je ještě daleko,“ vyrazil ze sebe Písk schovaný v kočičím ocásku.

„Kostička nemá kde bydlet. Než ledy roztají, tak chudák zmrzne.“

Pohádka o kouzelné skřínce z Borůvkového údolí

Kdysi žila v Borůvkovém údolí jedna liška. Hodně toho zažila a měla zkušeností na rozdávání. Byla to věštkyně, dokázala nahlížet do budoucnosti. Ostatní zvířátka k ní proto často chodila pro radu.

Kromě toho sbírala staré opuštěné věci, které lidé občas nechali ležet v lese.

Měla jich plnou noru.

Jednou k ní přiběhl zajíc s podivnou dřevěnou krabičkou. Roztržitě stříhal ušima a přitom koulel očima.

„To-to-tohle jsem na-našel!“ vykoktal ze sebe zadýchaně.

Potom krabičku otevřel a z té se začala linout neznámá melodie.

„Po-pověz, kmo-kmotro, co-co je to-tohle za kou-kouzelnou mlu-mluvící skřínku?“ ptal se moudré lišky.

Ta nejdříve krabičku pozorně obešla, prohlédla ji ze všech stran a nakonec se podívala i dovnitř. Tam se otáčela kovová ozubená kolečka.

„Hm,“ drbala si zamyšleně bradu. „Něco takového jsem ještě nespatriila. A to jsem už ve svém životě viděla spoustu podivných věcí. Nejspíš to bude nějaký lidský vynález. Kdoví, k čemu slouží...“

„My-myslíš, že to-to mu-může být ne-nebezpečné?“ uskočil polekaně ušák dozadu.

Zvědavě mžourala na návštěvníky a rozpustile žvatlala. „Ráda bych tě nechala přes zimu u nás bydlet, Kostičko,“ šeptala bílá liška.

„Ale jak vidíš, je nás plný dům. Víc se nás sem už nevejde.“

„Jenom počkáme, dokud vánice nepřejde, a zase půjdeme,“ přikývl kocourek. „Tu máš, vezmi si rybu od strýčka jezevce a nakrm s ní své děti,“ podal jí balíček zabalený v březové kůře.

„Jsi moc hodný, Kostičko,“ poděkovala liška.

Rozdělila rybu mezi svá mláďata a ta se dala s chutí do jídla. Za chvíli měla plná bříška.

„Maminko, vyprávěj nám pohádku,“ poprosilo jedno z liščat. „Vyprávěj, vyprávěj!“ přidala se ostatní.

„Když jsme byli maličcí, taky nám maminka vyprávěla pohádky,“ zasnili se Mlask s Pískem.

Už se bílé lišky tolik nebáli. Slyšeli, jak venku skučí fuja-vice, a byli rádi, že jsou před ní schovaní v teple a bezpečí.

„I mně maminka vyprávěla pohádky,“ posteskl si Kostička. „Moc si jich ale nepamatuji.“

„Hm,“ zabroukala si liška pod vousy. „Hezky se tedy uvelebite a já vám povím pohádku, kterou mi kdysi vyprávěla moje bába, kmotra z Borůvkového údolí...“

Na nic víc nečekal a vzal do zaječích. Jak zběsile poska-
koval, uši za ním divoce vlály.

„Jak myslíš,“ povzdechla si smutně liška.

Neuplynul ani den a všichni v Borůvkovém údolí vědě-
li, že zajíc vlastní kouzelnou skříňku, která splní každému
přání.

Ten, kdo si ji chtěl poslechnout, musel přinést hrst borů-
vek, malin nebo něčeho jiného dobrého na zub.

Brzy se před křovím, v němž měl zajíc své doupě, vy-
tvořila dlouhá řada čekajících zvířátek. Všechna si chtěla
poslechnout čarovnou písničku.

Zajíc se zatím cpal jídlem a tloustl. Nelámal si hlavu s
tím, že hrací krabička žádná přání neplní, a na varování
kmotry lišky si ani nevzpomněl.

Jak se stával tlustším a tlustším, požadoval od zvířá-
tek stále větší porce jídla. Kdo přinesl málo, toho poslal až
na samý konec dlouhé fronty. Jiné zase nechal předbíhat.
Mezi zvířátky tak vznikaly hádky a pranice.

Týden utekl jako voda a u skříňky se vystřídali všichni
kromě moudré lišky.

Obyvatelé Borůvkového údolí měli různá přání. Žába
by ráda větší rybník a nejlépe celý jen pro sebe. Jelen chtěl
mohutnější parohy, rys zase huňatější srst.

Zvířátka se rozešla do svých domovů a čekala, kdy kou-
zelná krabička vyplní jejich tužby. Nic se však nestalo.

Když za zajícem vyrazil rozzlobený dav, vystrašený
ušák pochopil, že udělal chybu.

„To netuším,“ pokrčila liška rameny. „Ale jestli chceš, můžeme se podívat do budoucnosti, co nám ta skříňka přinese.“

Zajíc přikývl a raději krabičku zase zavřel. Hudba ztichla.

Kmotra se zatím chvíli přehrabovala v zadní části nory, kde se na hromádce vršilo různé harampádí. Měla tam schované všechno možné – dudlík, prázdnou patronu, peří z neznámého barevného ptáka nebo starou potrhanou knihu.

Když se probrala až na dno všech těch úžasných předmětů, vylovila krásnou duhovou kuličku. Uchopila ji do tlapek a dlouze se do ní zahleděla.

„Co-co tam vi-vidíš, li-liško?“ zajímal se nedočkavý ušák.

Chvíli trvalo, než mu odpověděla.

„Ta skříňka k nám přináší zlobu a svár,“ zašeptala nepřítomně.

„Vidím, jak se zvířátka z Borůvkového údolí mezi sebou hádají. Nech raději tu krabičku v mé noře. Tady bude v bezpečí a nikomu neublíží.“

Zajíc se zamyšleně podrbl mezi ušima. Návrh kmotry lišky se mu vůbec nezamlouval.

Popadl hrací krabičku do tlapek a pevně ji k sobě přitiskl.

„Ne-nevěřím ti, kmo-kmotro li-liško,“ zakoktal. „Lí-líbí se ti a-a chceš si-si ji ne-nechat je-jenom pro-pro sebe.“

Věštba z jehličí

Zatímco bílá liška dovyprávěla pohádku, venku se vyjasnilo.

Po vánici zůstaly jen nové sněhové závěje.

„Co bylo potom s tou krabičkou?“ zajímal se Kostička.
„Viděl ji ještě někdy někdo?“

„Jo, viděl ji někdo?“ opakoval po něm myšák Mlask.

Liška se pousmála a odešla do kouta, kde ležel cár nějaké staré látky.

Když ji odhrnula, spatřili všichni skříňku z leštěného dřeva.

„Jé, to je ona!“ zapištěl Písk.

„Radši ji neotevírej,“ strachoval se Mlask. „Ještě by nás očarovala.“

„Ale kdepak,“ zavrtěl hlavou Kostička. „Není kouzelná. To si jenom nenasytný zajíc vymýšlel.“

Liška souhlasně přikývla a nadzvedla víko. Norou se rozezněla veselá vánoční melodie.

„Tuhle písničku znám!“ uvědomil si kocourek. „Slyšel jsem ji hrát u lidí, kam mě odvezli od maminky,“ vybavila se mu smutná vzpomínka.

„Lidé občas ztrácí v lese různé věci,“ zabručela si liška pod vousy. „Nebo někoho přestala bavit a pohodil ji v borůvčí.“

„Myslíš, tetičko, že mě lidé taky opustili, protože jsem je přestal bavit?“ napadlo Kostičku.

Ani nemohl utíkat, jak byl tlustý. Schoulil se do klubíčka a tiše vzlykal.

Tehdy se objevila moudrá liška.

„Kmo-kmotro, po-pomoz, pro-prosím!“ žadonil. „Je-jen jsem si chtě-chtěl tro-trochu při-přilepšit.“

„Já tě varovala,“ zabručela. „Neměl sis vymýšlet a zneužívat dobroty ostatních.“

„Ve-vezmi si tu-tu skří-skříinku. U-už ji ne-nechci!“ prosil zajíc.

„Schovám ji u sebe,“ přikývla liška. „Ale nemysli si, že ty z toho vyvázneš jen tak lehce. Každému vrátíš, co sis neprávem přivlastnil.“

„A-ale já-já už vše-všechno jídlo sně-snědl,“ koktal vyděšený ušák.

„Tak to budeš muset vyrazit na borůvky a na maliny,“ usmála se kmotra.

„Všude jich tu roste spousta. Aspoň při jejich sbírání trochu zhubneš.“

A tak zatímco se zajíc vydal trhat lesní plody a zvířátka pochopila, že bez vlastního přičinění se jejich přání jen tak nesplní, odnesla liška hrací krabičku do své nory a tam ji přidala na hromádku k dalšímu haraburdí...

„A vidím také starý hrad,“ pokračovala bílá liška. „Na jeho hradbách se míhají stíny.“

„Jo, jo, v tom hradě straší!“ souhlasil Mlask.

„No tak!“ dloubl do něho Písk. „Nepřerušuj pořád.“

Liška na okamžik zmlkla. Pozorně zkoumala několik jehliček, které dopadly těsně vedle sebe.

„Co ještě vidíš, tetičko liško?“ zajímal se dychtivě Kostička.

„Čtu tady, že pokud překonáš strach, najdeš nové přátele,“ mrkla na něho.

„Já se nebojím!“ vyhrkl kocourek.

„To je dobře,“ usmála se liška. „Čeká tě totiž ještě pořádný kus nelehké cesty. Když ale budeš statečný, splní se ti tvá přání. Dávej na sebe pozor, maličký!“

Na druhý břeh

Zanedlouho poté, co opustili bílou lišku a sedmero pařezů, stanuli u zamrzlé řeky. Oba její břehy pokrývala vrstva ledu, který směrem ke středu postupně slábl a mizel. Tam se kroutil proud zurčící vody.

„Vypadá, že je pevný,“ zkoušel Kostička opatrně přední tlapkou led.

Povážlivě to v něm zapraskalo.

„Pamatuješ, co říkala liška?“ zapištěl Písk. „Musíme si dávat pozor, jinak se proboříme a...“

„Vždyť já ale přece nejsem žádná neživá věc. Ta necítí bolest a hlad, zato já ano.“

„Já vím, Kostičko. Ale zdá se, že někteří lidé to nerozlišují,“ zamračila se liška. Pak na kocourka šibalsky mrkla. „Chtěl bys vědět, co tě čeká? Kromě té hrací skřínky jsem podědila po moudré kmotře i špetku jejího věšteckého nadání.“

„To bych rád,“ souhlasil kocourek.

„Dobře, tak pojďme ven. Už tam zase svítí sluníčko,“ pokynula jim liška.

Zaklapla víko hrací skřínky a zamířila k východu z nory. Venku si sedla před pařez. Chvilí něco tiše mumlala a potom Kostičkovi nasypala do paciček jehličí. Každá jehlička měla jináčí tvar a velikost.

„Teď zavři oči, hodně s ním zatřes a hoď ho za sebe,“ pošeptala kocourkovi.

Kostička uposlechl. Zavřel oči a pevně stiskl zelené jehličky v hrsti. Než je vyhodil do vzduchu, několikrát s nimi zatřásl. Když se ohlédl, spatřil, že jehličí ve sněhu vytvořilo podivný obrazec.

„Podívejme, copak to tu máme?“ sklonila liška čumák zamyšleně k zemi.

„Vidím nebezpečí, které na tebe čeká. Všude kolem je spousta vody a strašlivá zima. Vidím velké zvíře... Je černé jako bezměsíční noc.“

„To je určitě ten černý pes!“ vyjekl bázlivě Mlask.

„Pst, tiše!“ nabádal ho Písk.

„Já už se neudržíím!“ vřískal Písk.

Zadní nožky mu sjížděly stále níž. Snažil se ze všech sil brzdit a přitom nepustit Mlaskův ocásek.

„Jsi moc těžký, neměls ráno jíst tolik zrní!“ pištěl vyčítavě na brášku.

Ten mu ale neodpověděl. Místo toho vyděšeně vřískal a třeštil oči do vody pod sebou. Některé ryby byly několi-krát větší než on a měly tlamy plné ostrých zubů.

„Chyťte se!“ spouštěl k nim Kostička opatrně svůj ocas.

Mlask se zachytil a po něm i Písk. Obratně vyšplhali kocourkovi na hřbet.

„To bylo o fous!“ šeptali oba zadýchaně. „Děkujeme ti. Zachránil jsi nám život, Kostičko!“

„Teď rychle odsud, ta větev nás dlouho neunes!“ mňoukl kocourek a vyrazil s myšáky na zádech ke druhému břehu.

Zmrzlé dřevo podezřele praskalo. Třásl se pod nimi.

Mlask a Písk přeskočili Kostičkovi přes hlavu a mrštně dopadli na pevnou zem. Kocourek zůstal kousek za nimi. Chyběl mu právě poslední krok, když to ve větvi ošklivě ruplo.

„Kostičkóóó!“ vyjekli myšáci.

Ve vodě pod nimi hlasitě žbluňklo. Proud se zmocnil stříbrosrstého kocourka a unášel ho pryč.

Myšáci běželi za ním, ale řeka byla rychlejší. Jejich kočičí kamarád jim mizel z dohledu.

„On se utopí!“ pištěli nešťastně.

„Podívejte, támhle!“ přerušil ho Mlask.

Ukazoval na dlouhou padlou větev, kterou vítr ulomil ze stromu. Ležela přes řeku o něco dál po proudu.

„Přejdeme po ní, to bude bezpečnější,“ přikývl kocourek.

Vylezli na větev a začali po ní pomalu přelézat na opačný břeh. První šel Kostička, za ním Písk a jako poslední Mlask.

„Jé, tam dole jsou ryby!“ všiml si bázlivější z myšáků a natáhl krk, aby lépe viděl.

Byl právě uprostřed větve a pod sebou měl nezamrzlou část řeky. Občas se v ní zaleskly stříbřité šupiny pstruhů.

„Mlasku, nenakláněj se tolik!“ vykřikl Písk, aby kamaráda varoval.

To už ale bylo pozdě. Mlask ztratil rovnováhu a padal dolů.

Písk ho ještě stihl na poslední chvíli chytit za ocásek. Sám však přitom uklouzl na zledovatělé kůře.

Zařal drápky zadních tlapek do studeného dřeva. Skřípalo to, jak sjížděl po zmrzlé větvi. Nakonec se mu přece jen podařilo zabrzdít. Oba myšáci teď viseli hlavou dolů nad řekou a vyděšeně pištěli.

„Vydržte!“ křičel na ně Kostička. „Hned jsem u vás!“

Byl už skoro na druhém břehu. Otočil se a spěchal zpátky malým přátelům na pomoc. I jemu podklouzávaly pacuky na zledovatělé kůře. Stačil jediný špatný krok a zřítíl by se do studené vody.

Vtom se z lesa vynořilo cosi velikého. Černý chundelatý pes skočil za topícím se kocourkem. Udělal několik rychlých temp a sevřel ho jemně do tlamy. Potom s ním doplaval zpátky ke břehu.

„Neubližuj mu, prosím!“ křičeli vystrašení myšáci.

„Proč bych mu ubližoval?“ podivil se pes. „Musíme ho rychle dostat do tepla, jinak zmrzne. A já taky.“

Oba byli promáčení skrz naskrz. Srst jim už začínala ledovatět. Kostička těžce dýchal, chvílemi vykuckával vodu, kterou spolykal.

„No tak, pojďte. Nedaleko je opuštěný dům. Uvnitř se zahřejeme,“ pobídl pes Mlaska s Pískem a znovu vzal kocourka opatrně do tlamy.

Myšáci ho ostražitě následovali.

Strážce řeky

Ze starého vodního mlýna toho moc nezbylo.

Jen obvodové zdi, zbytky staré pece a kolem ní pár stře-pů rozbitého nádobí. Z bývalé kuchyně se dalo po kamen-ných schodech sestoupit do sklepa. Právě sem černý pes Kostičku zanesl a pak se k němu přitiskl, aby se navzájem zahřáli.

Ve sklepě nepanovala taková zima jako nahoře v lese. Myšáci našli v koutě nějaké staré pytle od mouky, a tak jimi oba promočené druhy přikryli.

„Tady v lese žijí kočky?“ zajásal kocourek.

„Žijí. Ale buď opatrný, Kostičko,“ zvažněl Brok. „Jsi ještě maličký a důvěřivý. Nebezpečí může číhat také u tvých příbuzných. Jak mezi lidmi, tak u psů a koček potkáš kamarády i padouchy.“

Kocourek zamyšleně přikývl. Vybavil se mu sen o hradu stojícím na kopci pod hvězdnou oblohou. Cítil, že někde tam leží jeho další osud.

„Hele, Broku, proč si vlastně říkáš Strážce řeky?“ zeptal se mezitím černého hafana Písk, odvážnější z myšáků.

Jeho kamarád Mlask byl schovaný za ním. Velký pes sice vypadal přátelsky, ale co kdyby si to rozmyslel? Mamin-ka Myška je oba nabádala, aby si dávali pozor na cizí zvířátka.

Říkávala jim: „Jeden nikdy neví, co ho může sežrat. Zvlášť, když je maličký.“

„Hlídám řeku a pomáhám těm, co do ní spadnou,“ zasmál se hafan. Potom ale zvažněl a ztišil hlas do šepotu. „Víte, když jsem zůstal sám, začal jsem si povídat se stromy, květinami i kameny. Naučil jsem se jejich jazyk, řeč lesa.“

„A copak ti les pověděl?“ zajímal se Kostička.

„Vypráví mi spoustu příběhů,“ přimhouřil pes zasněně oči.

„Když zafouká vítr, stromy si zpívají a šeptají o všem, co se v lese zrovna děje, i o tom, se stalo už hodně dávno.“

„Pověz nám něco,“ poprosil kocourek.

„Kdo jsi?“ zajímal se kocourek, když se trochu zahřál.

„Jmenoval jsem se Brok,“ zakňučel smutně pes. „Tak mi říkali lidé, se kterými jsem žil na okraji lesa. Pak ale odešli a já tady zůstal. Teď jsem Strážce řeky.“

„Kam tví lidé odešli?“ vyzvídal Kostička. „Proč tě tu nechali samotného?“

„Odstěhovali se do velkého města,“ povzdechl si černý hafan. „Prý bych se nevešel do jejich nového bydlení...“

Kocourek zavrňel, aby Brokovi zlepšil náladu. Bylo mu ho líto. Potkal je podobný osud.

„Nerozumím tomu,“ vrtalo Kostičkovi hlavou. „Proč si lidé berou zvířátka a potom je opouštějí?“

„Všichni lidé nejsou takoví. Někteří se s tebou kamarádí, hází ti míčem...,“ zasníl se Brok.

„Já jsem ale takové lidi nepoznal,“ mňoukl kocourek.

„Vzali mě od maminky a nechali v lese. Stejně jako tebe.“

„Několik dní na východ odsud je lidská vesnice,“ usmál se pes. „Třeba bys v ní našel nový domov.“

„Tam by mohly žít kočky, vid’?“ zaradoval se Kostička. „Šel bys se mnou?“

„Můj domov je teď tady, v lese,“ zavrtěl Brok chundelatou hlavou. „Možná, že jednou zkusím najít nové lidi. Ty jsi ještě malý, máš v sobě spoustu odvahy. Viděl jsem, jak jsi zachránil své myši kamarády. Ale já... Starého psa těžko naučíš novým kouskům. Zklamání moc bolí, víš? Ale jestli hledáš kočky, tak ty tu občas zahlédnu. Vyhýbají se mi, možná nemají čisté svědomí,“ rozštěkal se smíchy.

„A kdopak půjde první?“ zamžourala na něho kočka tázavě očima.

Ani jednomu se moc nechtělo. Skrz okénko vikýře viděli, že se měsíc schoval za mraky. Všude vládla černočerná tma.

„Víš co? Půjdeme spolu, pěkně vedle sebe,“ navrhl pes.

„Tak jo,“ souhlasila kočka. „Zjistíme, copak nám to tu straší.“

Opatrně se plížili po starém dřevěném schodišti. Už byli téměř dole, když pod nimi zavrzal schod. Kočka polekaně nadskočila a pes zaštěkal.

Cosi zadupalo po podlaze. Vzápětí se rozhostilo ticho. Měsíc vyhlédl zpoza oblak a ozářil pečlivě srovnané pytle mouky.

Světnice byla prázdná. A prázdné byly také jejich misky.

„Někdo mi vypil smetánku!“ zlobila se kočka.

„A mně snědl moje masíčko,“ divil se pes.

Prohledali celý mlýn, ale neznámý zloděj zmizel beze stopy. Dalšího dne měli spoustu práce, a tak na nočního návštěvníka skoro zapomněli.

A protože toho mnoho nenaspali, usnuli hned po setmění.

„Buch!“ ozvalo se z přízemí. „Buch, buch, buch,“ otřásalo pravidelné dunění mlýnem.

„Je to tu zas,“ mňoukla polekaně kočka. „Co když se nám ve mlýně usadilo strašidlo? Co budeme dělat?“

„Nestraš,“ zakňučel pes. „Strašidla přece nejsou.“

„Vyprávěj, vyprávěj!“ přidali se Mlask a Písk a zvědavě popošli blíž, aby lépe slyšeli.

„Dobrá, povím vám jeden strašidelný příběh,“ zašeptal Brok téměř neslyšně. „Nebudete se ale bát?“

„Nebudeme, my se nebojíme!“ zvolali malí cestovatelé jedním hlasem.

„Pravda, vy jste odvážná trojice,“ přikývl pes. „Překona-li jste strach, abyste pomohli jeden druhému. Jste moc stateční.“

„I já jsem statečný?“ špitl nesměle Mlask.

„Ano, i ty,“ usmál se hafan. „Budu vám tedy vyprávět, co se kdysi přihodilo v tomto starém mlýně...“

O vystrašeném strašidle

Před dávnou dobou stál na břehu řeky vodní mlýn, ve kterém spolu žili pes a kočka. Každý den udělali svou práci a potom odpočívali. Kočka se vyhřívala na zápraží, pes zase rád vysedával u řeky a pozoroval, jak ve vodě dovádí lesklé rybky.

Jednou, když na les padla noc a oni uléhali na půdě ke spánku, se mlýnem rozlehla hlasitá rána.

„Co to bylo?“ naježila kočka chlupy.

Než jí ale stačil pes odpovědět, zaznělo další bouchnutí. A z přízemí se ozývaly i jiné podezřelé zvuky.

„Měli bychom se tam jít podívat,“ zavrčel tiše pes.

„Než tohle dáme do pořádku, uteče celý den,“ povzdechl si pes. „Asi máš pravdu, v našem mlýně straší. Co s tím ale uděláme? Na nadpřirozené síly jsme krátcí...“

„Žádné nadpřirozené síly,“ ušklíbala se kočka. „Strašák nám tu zanechal stopy, vidíš?“ ukázala na otisky tlapek v rozsypané mouce. „Dneska v noci budeme připravení. Vystrašíme strašidlo tak, že se k nám nevrátí.“

Tu noc nešli spát. Navlékli na sebe prázdné vaky od mouky a ukryli se mezi ostatní pytle. Potom už jenom čekali.

Netrvalo to dlouho. Chvíli poté, co se setmělo, zazněl mlýnem známý dupot. Kdosi přidusál k miskám a s hlasitým mlaskáním se dal do jídla.

„Teď!“ pošeptala kočka svému psímu druhovi.

Dva pytle mouky se pohnuly a klátivě vyrazily kupředu.

„Mňauúú, ňuf, haúúú...“ rozeznělo se mlýnem hrozivé kvílení.

Mlaskání ustalo. Noční zloděj, ježek, vytřeštil vyděšeně oči.

„Ono tady vážně straší!“ zafuněl a dal se na úprk.

„Vaúúú, mňauúú!“ neslo se za ním ještě dlouho lesem.

Od té doby se ve mlýně žádné strašidlo neobjevilo a kočka se psem měli své misky vždycky plné...

„Ale jsou,“ nedala se kočka. „Můj dědeček Bonifác mi jednou vyprávěl o mlýně, ve kterém strašilo.“

Pes chtěl ještě něco namítnout, ale vtom k nim dolehlo hlasité funění a mlaskání.

„Vždyť ono mi to vypije všechnu smetanku!“ zakňourala nešťastně kočka.

„Chytíme ho, ať už je to bubák nebo zloděj z masa a kostí!“ souhlasil pes. „Já mu dám, chroupat mojí večeři!“

Rozběhli se dolů po schodech.

Oknem do světnice dopadal sloup měsíčního světla a ozařoval protější stěnu. Na okamžik zahlédli rozmazaný stín podivného stvoření. Sklánělo se nad jejich miskami a s chutí z nich usrkovalo.

„Jedeš!“ vykřikli oba současně a pustili se odvážně kupředu.

Vzápětí pes zakňučel a kočka zasyčela. Narazili čumáky do pichlavých bodlin.

„Au, to to píchá!“ otírali si bolavé čenichy. „Co to jenom může být?!“

Zase měli prázdné misky a po neznámém jako by se slehla zem.

Dalšího dne vstali, když už slunce stálo vysoko na obloze. Vůbec se jim nechtělo vylézt z pelíšků. Usnuli hodně pozdě a moc toho nenaspali.

„Podívej na tu spoušť,“ ukazovala kočka psovi nepořádek ve světnici.

Pytle byly samá díra, všechna mouka se z nich vysypala.

Čert a Flek

Zatímco Brok vyprávěl pohádku, Kostičkovi uschl kožíšek. Nadešel čas vyrazit za dalším dobrodružstvím.

„Hledáme starý hrad. Nevíš, kde bychom ho našli?“ zeptal se kocourek.

„Hm, starý hrad říkáš?“ zamyslel se černý pes. „Když půjdete chvíli po proudu řeky, uvidíte cestu. Ta vás k němu dovede, nemůžete ho minout. Šel bych s vámi, ale musím tady hlídat. Co kdyby zase někdo spadl do vody?“ zaštěkal smíchy. „A ještě vám poradím. Kdybyste zase někdy chtěli přecházet na druhý břeh, nedaleko odsud leží most.“

„Děkujeme za radu,“ přikývli Mlask a Písk. „Aspoň se nenamočíme, až se budeme vracet domů za bručounem jezvcem.“

„Domů...“ povzdechl si Kostička. „Kdepak já mám svůj domov?“

Malí poutníci se rozloučili se psím strážcem řeky a zamířili na další cestu. Stříbrosrstý kocourek si moc přál, aby se na jejím konci splnil jeho sen. Podle Brokovy rady se ubírali chvíli podél řeky, dokud nezahlédli zasněženou lesní cestu. Po jejích stranách rostla křoviska. Bílé větvičky se pod vahou sněhu prohýbaly skoro až k zemi.

„Slyšíte to taky?“ zastavil se náhle Kostička.

Kdesi před nimi si pohvizdovala meluzína tesknou melodií. Zdálo se mu, že jí rozumí.

„Kdo jste?“ zeptal se Kostička cizích kocourů.

„Cože? Jak se můžeš tak hloupě ptát?! Cožpak ty neznáš slavného barona z Katzburgu?“ podivil se mladší.

„Ne, nikdy jsem o něm neslyšel,“ zavrtěl hlavou Kostička.

„Nejsem v tomhle lese dlouho. Hledám přátele a nový domov. Mlask a Písk mi pomáhají. Strážce řeky říkal, že tu někde žijí kočky... Možná tím myslel vás.“

„Ty znáš toho černého psa?“ zpozorněl baron a ostražitě zavětril.

Také jeho flekatý syn rázem znejistěl. Vypadalo to, že oba mají z velkého hafana strach.

„Znám,“ přikývl Kostička. „Nemusíte se ho bát, je hodný. Zachránil mě, když jsem se topil v řece.“

Cizí kocouři na sebe zaraženě pohlédli.

„Kdo to kdy slyšel, aby se kočka přátelila s myšáky a se psy?“ žasl kulhavý kocour.

„Jsi zvláštní, chlapče,“ pokýval zamyšleně hlavou. „Jmenuji se Čert a tohle je můj nezbedný syn Flek,“ pokynul směrem k černobílému kocourovi.

„Flek aneb Flekáč, to jest jméno mé,“ uklonil se zdvořile baronův syn.

„Těší mě, já jsem Kostička,“ pokusil se stříbrosrstý kocourek napodobit jeho poklonu.

Potom jim v rychlosti povyprávěl o všem, co ho potkalo.

„Hm, to je zajímavý příběh,“ uvažoval nahlas Čert.

„Podle tvého přízvuku bych řekl, že pocházíš odněkud z

Byla to píseň o věčné samotě.

„Já nic neslyším,“ naslouchal Písk.

„Já taky ne,“ přidal se Mlask.

Vtom Kostička zavětril. Studený vánek přinášel povědomý pach.

„Cítím kočky! Jsou tady, někde hodně blízko,“ šeptal.

Zapraskaly větvičky a z houští vylezl velký černý kocour. Při chůzi kulhal na pravou zadní tlapku.

„Stůjte, dál ani krok!“ měřil si je pronikavýma žlutýma očima.

„Přesně tak, dál ani krok!“ pronesl další, tentokrát jemný hlásek za jejich zády.

Když se Kostička ohlédl, uviděl mladého černobílého kocoura. Byl jen o něco málo starší než on. Se zájmem si prohlížel šedé myšky a mlsně se přitom olizoval.

„Otče, zdá se, že dorazila večere,“ zablýsklo mu šibalsky v očích.

„To není žádná večere, ale moji kamarádi!“ zamračil se rozzlobeně Kostička.

„Cože?!“ polkl překvapeně flekatý kocour. „Otče, slyšel jste, co to kotě povídá?“

„Slyšel, synu,“ zavrčel starší. „Kočka, a přátelí se s hlodavci. Kam jenom ten svět spěje?“ zalomil nešťastně tlapkami.

Mlask a Písk se mezitím schoulili do kožíšku svého kočičího kamaráda.

Zuby jim drkotaly strachy.

Na hradě Katzburgu

Hrad Katzburg vypadal přesně tak, jak ho Kostička spatřil ve svém snu. Tyčil se na kopci uprostřed hlubokého lesa a z jeho hradeb se dalo dohlédnout daleko do zasněženého kraje.

„Tohle je náš domov,“ vysvětloval mu baron Čert. „Kočky tu žijí od dob starého Archibalda, mého praděda a slavného kočičího mušketýra.“

„Mušketýra?“ podivil se kocourek.

„No, jak bych ti to jenom vysvětlil...“ zatahal si černý kocour zamyšleně za vousy. „Asi takhle. Mušketýři jsou stateční kocouři, kteří ochraňují ostatní zvířátka a pomáhají jim v nouzi. Učí se drápošerm, boxovat tlapkovanou a umí spoustu dalších skvělých věcí. No, a můj praděd byl jedním z nich.“

„Až vyrostu, taky se naučím drápošerm a tlapkovanou,“ pochlubil se Flek. „Budu jako statečný Archibald.“

Flekatý kocour najednou zmlkl a sklopil ocásek. Přes nádvoří se ladným krokem blížila velká mourovatá kočka.

„To je baronka Mourinka, moje maminka,“ pošeptal Kostičkovi do ucha. „Nerada slyší, že se chci stát mušketýrem. Říká, že je to hodně nebezpečné!“

To už ale byla kočička u nich a zvědavě si prohlížela stříbrosrsté kotě.

„Kdopak je tenhle chlupatý drobeček?“ očmouchala mu kožíšek. „Kdepak máš maminku, maličký?“

východu. Až vyrosteš, bude z tebe dobrý lovec. Mohl by ses nám hodit.“

„Lovec?!“ zapištěli myšáci. „To nééé!“

„Nebojte se, nikdy vám neublížím,“ usmál se na ně Kostička.

„Vezmeme ho s sebou na Katzburg, vidíte, otče?“ prosil Flek barona. „Ten hrad je veliký,“ pošeptal Kostičkovi. „Dá se tam provádět spousta lumpáren.“

„No, místo pro jedno kotě by se určitě našlo,“ protáhl si Čert dlouhé bílé vousy. „Obávám se však, že pro tvé myši kamarády by tam nebylo zrovna bezpečno...“

„My se stejně chceme vrátit do svého domečku,“ skočil mu do řeči Písk. „Starý bručoun jezevec si už po nás určitě stýská.“

„Jo, jo, určitě se mu po nás stýská,“ souhlasil horlivě Mlask.

„Budete mi chybět,“ povzdechl si smutně Kostička.

„Uvidíme se ještě někdy?“

„Až roztaje sníh, můžeš nás přijít navštívit,“ navrhl Písk.

„Les je na jaře krásně zelený a voňavý. U naší studánky bude moc hezky.“

„Tak jo,“ souhlasil kocourek. „Na jaře se zase uvidíme.“

Potrásli si srdečně tlapkami a potom se rozloučili.

„Mám rád myšičky,“ olízl si Flek mlsně rty, když jim myší bratři zmizeli z dohledu. „Promiň, ale tak už to zkrátka na světě mezi kočkami a hlodavci chodí,“ zamrkal omluvně na Kostičku.

„To je ale bašta!“ liboval si Kostička, když jim Mourinka podala plechové misky se spoustou chutných sušenek. „Odkud vůbec jsou tyhle dobrůtky?“ zajímal se, zatímco hlasitě chroupal drobnými zoubky.

„Nosí nám je sem lidé,“ vysvětlovala kočička.

„Lidé?“ podivil se kocourek.

„Tak, tak,“ souhlasil baron Čert.

„Chodí se dívat na náš hrad a vždycky s sebou přinesou nějaké jídlo.“

„A proč vlastně nežijete u lidí?“ zeptal se Kostička. „Oni vás také opustili?“

„Kdepak, my jsme z rodu divokých koček,“ usmála se Mourinka. „Žijeme na tomhle hradě po dlouhé generace.

Občas se ale někomu z nás u lidí zalíbí a už u nich zůstane. Tak jako naše dcera Šedivka, která teď žije ve vesnici.“

„Aha,“ podrbl se Kostička zamyšleně na bradě.

V lidech se nevyznal. Připadali mu podivní. Zatímco jedni ho nechali opuštěného v lese, jiní chodili za toulavými kočkami a starali se o ně. Vzpomněl si na slova černého psa Broka, že nejsou všichni stejní. Nejspíš měl pravdu.

Snědl posledních pár sušenek, olízl prázdnou misku a spokojeně si pohladil plné břicho.

„Tatínku, maminko, vyprávějte nám o mušketýrovi Archibaldovi,“ zavrňel pak prosebně Flek.

„A máš pořádně uklizený pelíšek?“ zeptala se ho Mourinka.

„To je Kostička, má drahá,“ představil baron Čert kocourka.

„Lidé ho nechali opuštěného v lese. Nikoho nemá, hledá nový domov. Vid', že tu s námi může zůstat?“

„To víš, že ano, drahý,“ usmála se Mourinka a olízla Kostičkovi uši.

„Vítej u nás, mrňousku. Co odešla naše dcera Šedivka na venkov, je tu smutno. Flek vyrůstá sám bez sourozenců a pěkně divočí. Aspoň bude mít kamaráda na ty své věčné rošťárny.“

„Hurá!“ radoval se Flekáč.

Jemně zavrnl a otřel se čumáčkem o maminku. Tiše mu přitom zakručelo v bříšku. Na les padal soumrak, blížil se čas večere.

„Za chvíli bude jídlo,“ přikývla Mourinka. „Napřed si ale dej do pořádku pelíšek, Flekáčku! Zase ti tam běhají různé breberky. Kočičí mušketýři přece nespinkají s brouky a pavouky.“

Flekatý kocour zahanbeně sklopil uši. Pak je zase narovnal a zazubil se na Kostičku.

„Chceš vidět, kde spinkám?“ zeptal se ho.

„Jo, chci,“ přikývl stříbrosrstý kocourek. „Pomůžu ti s úklidem,“ navrhl.

Za chvíli už oba vyháněli všemožnou hmyzí havěť z Flekova pelíšku, papírové krabice od banánů.

Ještě vyklepali starou vlněnou přikrývku a potom vyrazili na večeri.

A tehdy se je vydal hledat kocour Archibald. Obul si vysoké kožené škorně, na hlavu nasadil širák ozdobený perím a přes záda přehodil plášť se zlatou výšivkou kočičí hlavy s korunkou.

Archibald znal řeč zvířat a stromů. Právě od nich se dozvěděl, že náhrdelník uloupila čarodějnice z Dračích skal, které leží v samém srdci zrádného Komářího močálu.

Vydal se tedy na dlouhou a nebezpečnou výpravu. Putoval mnoho dní, dokud nevstoupil do bažin. Bodali v nich nepříjemní komáři a kvůli husté mlze neviděl na cestu.

Opatrně se ubíral po takřka neviditelné stezce. Stačil jediný špatný krok a bahnité hlubiny by ho navždy pohltily.

Nakonec se mu přece jen podařilo dosáhnout úpatí Dračích skal. Holá šedá skaliska se zvedala vysoko k mrakům. Bylo to ponuré nepřívětivé místo.

Kocour Archibald však měl pro strach uděláno. Statečně zdolával kamenité svahy a proplétal se bludištěm úzkých soutěsek. Najednou mu nad hlavou zaburácel hrom. Dolů se valila lavina kamení. Doprovázel ji zlověstný skřehotavý smích.

Kočí mušketýr se mrštně schoval pod skalní převis. Balvany dopadaly všude kolem něj, mýjely ho jen o kočičí fous.

„Opovázlivče!“ slyšel skřípavý hlas čarodějnice. „Tobě se zachtělo mých perel? Odejdi, nebo tě proměním v žábu!“

„Mám, mám! Kostička mi pomáhal,“ přikyvoval horlivě střapatou hlavou.

„Dobrá,“ usmál se baron Čert. „Tak se hezky posaďte a já vám povím, jak můj praděd, statečný kocour Archibald, hledal perly štěstí...“

O duhovém náhrdelníku

Kdysi dávno žil na hradě Katzburgu rytíř se svou ženou a s nimi také kocour Archibald.

Všichni byli šťastní a veselí. Říkalo se, že za to vděčí náhrdelníku z krásných perel, který nosila hradní paní neustále na krku. Pokaždé, když se s ním procházela na sluníčku, hrál všemi barvami duhy.

Na hrad přicházeli poutníci z blízka i daleka. Prosili hradní paní, zda by se mohli alespoň na chvíli náhrdelníku dotknout a odnést si tak trochu štěstí k sobě domů. Rytířova žena jim pokaždé vyhověla.

Jednoho dne na Katzburg zavítala stařena s černou kočkou na rameni.

Také ona si chtěla sáhnout na perly. Sotva se tak ale stalo, rozplynula se jako kouř a náhrdelník s ní.

Hradní paní z toho byla hodně smutná. Rytíř, její manžel, projel na svém bílém koni celý les křížem krážem, ale po perlách jako by se slehla zem. Nikdo podivnou stařenu nespatriil.

„Nemám strach!“ zamňoukal statečný Archibald.

Zapraskala skála. Přímo před ním se objevila puklina vedoucí do zemských hlubin.

„Jak tedy chceš! Vejdi, jestli se nebojíš!“ smála se čarodějnice.

Kočí mušketýr vstoupil do průrvy. Dlouhé studené schodiště klesalo kamsi do temnot. Už si pomalu začínal myslet, že nemá konec, když před sebou uviděl světlo a v něm pokřivený stín stařeny.

„Stůj, odvážný Archibalde,“ uslyšel někde poblíž zašep-tání.

„Kdo jsi? Kde se ukrýváš?“ rozhlížel se marně tmou.

Pak zahlédl pár svítících očí. Jedno bylo zelené, druhé modré. Patřily kočí pomocníci čarodějnice.

„Já jsem Mína,“ špitla kočka. „Má paní tě už očekává. Nechoď za ní. Nevíš, jak dokáže být zlá!“ prosila ho naléhavě.

„Bez duhového náhrdelníku se domů nevrátím,“ zavrtěl Archibald hlavou.

„Je tě škoda,“ povzdechla si smutně Mína.

Na chvíli zavřela oči. Když je znovu otevřela, hořely v nich dva jasné plamínky.

„Všechna moc mé paní se skrývá v její kouzelné hadí holi,“ šeptala tiše. „Seber jí tu hůl. Jen tak ji přemůžeš...“

„Počkej! Kam odcházíš? A proč mi vůbec pomáháš?“ volal za ní Archibald. Ale kočka byla pryč. Zmizela stejně náhle, jako se zjevila.

Její hlas utichl. Rozplynula se v oblaku štiplavého kouře. Archibald posbíral perly. Ať však hledal sebevíc, jedna mu pořád chyběla.

Vrátil se tedy na hrad alespoň s těmi, které našel. Na zádech nesl malou žabku.

„Nevadí, že náhrdelník není celý,“ utěšovala ho hradní paní. „Štěstí se neukrývá v perlách, ale v srdcích. Mám radost i z těch, co jsi mi přinesl. A ještě větší radost mám z toho, že jsi se vrátil živý a zdravý.“

To ale Archibalda nerozveselilo. Moc si přál, aby byla z Míny zase kočka...

O chybějící perle

„Tohle ale není konec, že ne?“ zvolali Kostička s Flekáčem.

„Jak to bylo dál? Vydal se Archibald pro chybějící perlu?“

„O tom už vypráví jiný příběh,“ usmál se baron Čert.

„Teď je ale čas jít na kutě.“

Kocourci si povzdechli a vzápětí hlasitě zívli. Očka se jim klížila únavou.

Popřáli černému kocourovi a mourovaté kočičce dobrou noc a ulehli v krabici od banánů.

Tu noc se jim zdálo o statečném kočičím mušketýrovi a jeho dobrodružstvích.

Dny na hradě plynuly. Měnily se v týdny a měsíce. Zima se chýlila ke konci, přicházelo jaro.

Kocour se zhluboka nadechl a vyrazil na setkání s čarodějnicí. Vytasil bojovně drápky a naježil kožich.

„Vrať mi náhrdelník!“ zavrčel.

„Ani mě nenapadne!“ zachechtala se hrbatá stařena.

Na krku jí visel náhrdelník z duhových perel a v ruku třímala hůl s vyřezávanou hadí hlavou. Rozeklaný jazyk zlověstně mířil na kočičího mušketýra.

„Já tě varovala! Měl ses vrátit, dokud to šlo. Teď z tebe udělám žabáka...“

Z hole vyšlehl oslnivý záblesk. Cosi se mihlo před Archibaldem.

Překvapeně se podíval ke svým tlapkám. Seděla tam malá žabka. Jedno oko měla zelené, druhé modré.

Kočka Mína byla rychlejší než kouzlo její paní. Skočila před mušketýra a sama se tak proměnila v žábu.

„Kvák!“ zaznělo žalostně.

„Za to zaplatíš!“ zasyčel Archibald.

Nahrbil hřbet a vymrštil se vysoko do vzduchu. Strhl čarodějnicí náhrdelník z krku. Ten se přetrhl a perly padaly na zem jako duhový déšť.

„Můj krásný náhrdelník!“ zasténala nešťastně ježibaba.

V tu chvíli kocour znovu vyskočil a zmocnil se její hole.

Dřevo zapraskalo, zarsřely jiskry. Hůl se rozlomila na dvě poloviny.

„Zradila jsi mě, Míno!“ vykřikla čarodějnice. „Abys věděla, dokud nebudou všechny perly znovu pohromadě, zůstaneš žábou...“

přítelkyni, kočku Mínu. Jen duhová perla jí může navrátit pravou podobu. Dej nám ji, moc tě prosím.“

„Kvák! Kvák!“ přizvukovala malá žabka.

„Hm,“ podrbala se liška zamyšleně na bradě. „Ráda bych tvé kamarádce pomohla. Ale když vám dám svou duhovou kuličku, z čeho pak budu věštit zvířátkům budoucnost?“

„Kvák!“ mlaskla smutně žabka.

„Něco vymyslíme,“ usmála se na ni šibalsky liška.

Chvilí přecházela sem a tam a pod vousky si pobrukovala veselou písničku. Z nory ji zvědavě sledovaly její děti, malá liščata.

„Už to mám!“ tleskla tlapkami. „Dám vám duhovou perlu, když mi místo ní přinesete hvězdu, co svítí na dně studánky u starého jezevce.“

S její pomocí bych mohla nahlížet nejen do budoucnosti, ale také do minulosti.“

A tak se Archibald s žabkou vypravili ke studánce.

Dorazili k ní večer, slunko zrovna zapadalo za obzor. Na jejím břehu seděl starý jezevec a zasněně pozoroval červánky.

„Krásný večer, strýčku jezevče,“ pozdravil ho Archibald.

„Kvák! Kvák! Kvák!“ přidala se žabka.

„Vám také,“ usmál se jezevec. „Copak vás za mnou přivádí?“

„Zlá čarodějnice zaklela mou kamarádku, kočku Mínu, v žábu,“ vysvětloval kočičí mušketýr. „Jen duhová perla,

Z malého Kostičky vyrůstal silný kocour, který byl brzy větší a mohutnější než o něco starší Flek.

Každý den se vydával s Čertem a jeho nezbedným synem na dobrodružné výpravy do lesa. Starý kocour je učil, co se dá lovit a jíst a před čím se naopak musí mít na pozoru.

Večer jim pak spolu s Mourinkou vyprávěli příběhy o statečném Archibaldovi.

Zde je pohádka o tom, jak kočičí mušketýr pátral po chybějící perle...

Dlouho kráčel Archibald lesem se svou věrnou společnicí, malou žabkou. Ptal se zvířátek i stromů, květin i kamenů ležících u cesty. Marně. Duhovou perlu nikdo nespatrił.

Až jednoho dne mu poradil starý bodlák. Tomu komár z bažin vyprávěl příběh o lesklé kuličce, co se kutálela mechem, dokud ji nesebral ježek.

Archibald tedy vyhledal ježka bodlináče a poprosil ho, zda by mu perlu nedal. Přišel však pozdě. Ježek ji vyměnil za šťavnaté jablíčko s havranem.

Kocour a žabka tedy putovali za havranem. Ani ten už ale perlu neměl. Kmotra liška z Borůvkového údolí mu za ni dala kus chutného sýra. Nezbývalo, než se ji vydat navštívit.

„Bud' zdráva kmotro liško,“ pozdravil ji Archibald a uctivě se uklonil. „Kouzlo zlé čarodějnice proměnilo mou

„Kvák!“ povzdychla si smutně žabka.

„Ne vždy je vše takové, jak se na první pohled zdá,“ chlácholil je jezevec.

„Jestli se máte rádi, najdete způsob, jak být šťastní.“

Dalšího dne se kocour a jeho žabí kamarádka vrátili k lišce s nepořízenou.

„Věděla jsi, že ti hvězdu nemůžeme přinést,“ zlobil se na ni Archibald. „Chceš mít duhovou perlu jen sama pro sebe.“

„Ale kdepak, to byla jen taková zkouška...“ mžourala na ně kmotra lišácky očima.

„Ráda vám tu kuličku dám. Ale kampak jsem ji vlastně dala?!“

Přehrabala celou noru, ale po perle jako by se slehla zem. Pak provinile špitlo jedno z liščích mláďat:

„Maminko, my jsme si s tou duhovou kuličkou hráli. Ona se nám zakutálela a spadla do řeky.“

Archibald zaraženě pohlédl na svou malou kamarádku.

„Kvák!“ špitla tiše.

„To nevádí,“ usmál se mušketýr. „I kocour a žabka spolu mohou být šťastní.“

Jemně ji pohladil tlapkou.

V tu chvíli to ve vzduchu zajiskřilo a před ním seděla krásná černá kočička. Jedno oko měla zelené, druhé modré.

Archibald potom odvedl Mínu na hrad Katzburg a jejich rod pokračuje dodnes...

kteřou má kmotra liška, jí může vrátit její původní podobu. Když lišce přineseme hvězdičku z tvojí studánky, tak nám perlu dá.“

„Hvězdičku z mojí studánky?“ zabručel udiveně jezevec. „No toto! Liška jedna potřeštěná! Polapit hvězdu je nespílnitelný úkol.“

Zatímco se jezevec zlobil na lišku, slunce zapadlo a na obloze vysvitly hvězdy.

Jedna z nich se rozzářila přímo na temné vodní hladině.

„Já ji chytím!“ vykřikl Archibald a skočil do studánky.

„Kvák!“ zakvákala ustrašeně žabka.

Kocour se potopil hluboko, až na písčité dno. Po hvězdě tu však nebylo ani stopy.

Potom ucítil, jak mu dochází dech. Musel se rychle vrátit na břeh.

„Není tam,“ vrtěl nechápavě hlavou. „Jak je to jenom možné?“

Mokrý kožíšek z něj zplihle visel. Když se otřepal, cákala všude kolem spousta vody.

„Kdybys tolik nespěchal a víc přemýšlel...“ smál se jezevec. „Podívej se na nebe,“ poradil mu pak. „Tam máš svou hvězdu.“

Archibald obrátil oči k noční obloze. Jedna z hvězd zářila obzvláště jasně. Ta samá, která se odrážela na hladině studánky.

„Je moc vysoko,“ sklopil zahanbeně uši. „Nikdy na ní nedosáhnu.“

Usnuli. Kostičku probudila až podivná písnička, kterou si broukal poletující čmelák:

*„bárum bárum brum brum brum,
bárum bárum brum brum brum,
bárum bárum brundibárum,
bárum bárum bururum...“*

„Zaspali jsme. Už se stmívá, přijdeme pozdě na večeři!“ zatřásl kamarádem.

Flek dlouze zazíval a pořádně se protáhl. Potom se oba rozběhli k hradu.

„To je dost, že jdete,“ vítala je Mourinka. „Poslední dobou vás tu skoro nevidím. Celé dny se pořád jenom někde touláte.“

„Jen je nech, maminko,“ usmál se baron Čert.

„Stávají se z nich velcí kocouři. Také jsem byl takový. Pamatuješ, drahá, když jsme se poprvé potkali?“

„Jé, vyprávějte nám o tom! Prosím, prosím!“ žadonili kocourci.

„Dobrá, ale až po večeři,“ souhlasila Mourinka. „A na před si pořádně umyjte tlapky. Máte je celé od hlíny.“

Kostička s Flekem se tedy dali do mytí tlapek a kožíšků. Nepřestali, dokud je neměli čisté a voňavé. Potom se s chutí zakousli do čerstvého masa.

Když všichni dojedli, pohodlně se natáhli. Čert a Mourinka pak začali vyprávět, jak se kdysi seznámili...

Čert dovyprávěl pohádku a přikryl Kostičku s Flekem dekou. Oba kocourci už tiše pochrupevali. Zdál se jim sen o kočičí princezně zakleté v žábu...

O Čertovi a Mourince

Jaro bylo v plném proudu.

Řeka dávno rozmrzla, stromy se zazelenaly, rozkvetly květiny a celý les zavoněl tisíci vůněmi. Kostička s Flekem dováděli na říčních březích a honili se za hopsajícími lučními kobylkami. Když se trochu unavili, udýchaně lehli do trávy.

„Brzy vyrazím do světa,“ zašeptal Flek. „Stanu se mušketýrem. Budu stejně statečný jako Archibald. Pojď se mnou, Kostičko.“

„Proč chceš někam chodit, Flekáčku?“ mňoukl stříbrosrstý kocourek. „Mně je tady dobře. Konečně mám domov a přátele.“

„Já ti ani nevím,“ podrbal se Flek neklidně zadní tlapkou za uchem. „Cítíš tu vůni? To jsou dobrodružství, která na nás čekají.“

Kostička pozorně zavětril. Vlahý větřík k němu zavál neznámý pach. Ucítil vůni dalek a cizích krajů, které čekají na objevení.

Natáhli se s Flekem na sluníčkem vyhřátou zem a snili o výpravě, kterou spolu podniknou.

Je tomu několik let, co se v lese poblíž hradu Katzburgu usadil divoký kocour Pucifous. Každý se mu raději klidil z cesty, nebylo radno si s ním zahrávat. Pucifous přepadával pocestné a občas se vydával na loupeživé výpravy i do lidské vesnice na okraji lesa. Při jedné takové výpravě mu padla do oka mladá mourovatá kočička Mourinka.

„Pojď se mnou do lesa a staň se mou ženou,“ dělal jí loupežník návrhy. „Zahrnu tě bohatstvím. U mě ti nebude nic scházet.“

„Nech si své bohatství, Pucifousi,“ odmítla Mourinka. „Stejně jsi ho všechno ukradl jiným zvířátkům. Mně je dobře u lidí.“

To loupežníka rozzlobilo. Nebyl zvyklý, aby mu někdo vzdoroval. Jedné temné noci se opět vplížil do vesnice a unesl Mourinku do svého doupěte.

Zrovna tou dobou se vypravil mladý baron Čert do světa na zkušenou. Vyrostl z koťátka ve statného černého kocoura a chtěl se stát mušketýrem, stejně jako kdysi jeho slavný předek Archibald.

Čert právě procvičoval na rozkvetlé pasece drápošerm, když zaslechl zoufalé volání. Na nic nečekal a vydal se na pomoc dámě v ohrožení.

„Styďte se! Takhle se přece nechová kočičí kavalír!“ obořil se na Pucifouse.

„Ale, ale! Snad mě to ufňukané kotě nechce poučovat!“ smál se syčivě pobavený loupežník. „Koukej se vrátit domů, než ti natrhnu kožich!“

Dafinka

Ráno, sotva vysvitlo sluníčko, vyrazili na cestu. Baron Čert jim ještě udělal několik užitečných rad a maminka Mourinka připravila zásoby jídla.

Kocourci šli za vůní dobrodružství, kterou přinášel neposedný větrík.

Když přecházeli most přes řeku, zahlédli v dálce psa Broka.

Mával na ně a vesele štěkal na pozdrav.

„Pojď, podíváme se za strejdou jezevcem a přáteli myšáky,“ pobídl Kostička Fleka. „Není to daleko. Jsem moc zvědavý, jak vypadá studánka teď, když všechno kvete.“

„Myšky!“ zablýsklo Flekáčovi v očích a mlsně se olízl.

„Slib mi, že se jich ani nedotkneš!“ změřil si ho přísně Kostička. „Tlapku na to!“

„Když jinak nedáš,“ zabručel flekatý kocour a stiskl kamarádovi packu.

Zanedlouho dorazili na svěže zelenou paseku s křišťálově čistou studánkou. Nad ní rostl mohutný věkovitý buk. Zpod jeho kořenů se ozývalo tiché pochrupávání.

„Strýčku jezevče!“ zvolal Kostička. „Mlasku, Písku, kamarádi!“

Chrápání utichlo. Něco velkého vylézalo ven z nory.

„Ale, kdopak to přišel? To je přece to malé kotě!“ protíral si jezevec rozespálé oči.

„Teda, tys nám ale vyrostl!“

Mladý baron se jeho výhrůžek nezalekl. Stoupl si do střehu, vytasil ostré dráčky a bojovně zamával ocasem.

Kocouři zasyčeli, zavrčeli a pustili se do sebe. Vzduchem létaly chomáče vytrhaných chlupů. Napřed se zdálo, že zvítězí větší a robustnější Pucifous. Mrštnější Čert ale dokázal hbitě uhýbat jeho těžkopádným výpadům a brzy získal navrch. Loupežník nakonec musel vzít do zaječích.

„Děkuji vám, statečný zachránce!“ mňoukla Mourinka, která celému souboji přihlížela se zatajeným dechem.

Potom baronovi ošetřila pochroumanou pravou zadní tlapku. Od té doby už nikdo loupežníka Pucifouse nespátřil. A protože si Čert s Mourinkou padli do oka, odešli spolu žít na hrad Katzburg...

Když vyprávění skončilo, zářily oči mladých kocourků nadšením.

„Otče, vy jste se chtěl také stát mušketýrem?“ zeptal se Flek Čerta.

„Chtěl,“ pokýval baron zasněně hlavou. „Ale pak jsme se potkali s Mourinku a zbytek našeho příběhu znáte...“

„Také bychom chtěli vyrazit do světa!“ zavrnl nesměle Flek.

„Navštívit strýčka jezevce a Mlaska s Pískem,“ přidal se Kostička.

„Já vím. Už jste oba velcí kocourci,“ povzdechla si Mourinka. „Teď se hezky vyspinkejte. Zítra vám zabalím jídlo na cestu.“

„Bud' zdrav, strýčku,“ otřel se o něj Kostička čumáčkem. „Tohle je můj kamarád Flek. Kdepak jsou Mlask a Písk?“

„Kdybych tak věděl, kde těm je konec,“ zabručel mrzutě jezevec.

„Doslechli se o pokladu starého křečka a před několika dny se ho vydali hledat. Mířili do lidské vesnice na kraji lesa. Od té doby jsem je neviděl. Snad se jim nestalo nic špatného. Začínám o ně mít obavy.“

„Neměj starost, strýčku. My se po nich podíváme,“ uklidňoval ho Kostička.

„Jo, koukneme se po myšičkách,“ zazubil se Flek.

Rozloučili se s jezevcem a zamířili k okraji lesa.

Procházeli místy, která dosud nenavštívili. Cítili sílíci pach lidí. Blížili se k jejich obydlím. Brzy už zahlédli střechy domů.

„Musíme být opatrní,“ šeptal Kostička. „Kdoví, co tu na nás číhá.“

Flek souhlasně přikývl. Potom začmuchał a nasál vzduch.

„Cítím kočky!“

Stříbrosrstý kocourek ho napodobil a také chvíli větril.

„Máš pravdu. Taky je cítím.“

Plížili se trávou podél zahrady ohraničené vysokým plotem, když tu se z ní ozvalo zamňoukání:

„Ahoj kluci!“

Líbezný hlas patřil krásné sněhobílé kočičce. Mžourala na ně kukadly s dlouhými řasami a tiše předla.

Za chvíli už oba kocourci běželi po zahradě k domovním dveřím. Dafinka na ně zaškrábala tlapkou a dveře se pomalu otevřely. Za nimi stál velký člověk.

„Kostičkóóó, utíkéeéj!“ vyjekl vyděšeně Flekač a pelášil rychle pryč.

Stříbrosrstý kocourek zůstal na okamžik stát. Vzápětí ho uchopily silné ruce. Člověk ho zvedl do náruče a odnášel kamsi do neznáma. Dveře se opět zavřely.

V zajetí

Uplynuly tři dny a Kostička byl pořád zavřený v domečku u Dafinčiných lidí.

Několikrát jim zkusil utéct. Vyskočil na kliku u dveří, ale ta se ani nehнула. Na noc ho zavírali do koupelny. Byl tam sám, moc se bál. Smutně mňoukal, ale nikdo nepřicházel otevřít.

„Kam bys pořád utíkal?“ divila se mu Dafinka. „Tady ti přece nebude nic chybět! Moji páníčkové mě krmí jen samým vybraným jídlem. Pojď, budeme si spolu hrát na honěnou.“

„Já si nechci hrát na honěnou!“ fňukal nešťastný kocourek. „Chtěl bych vidět Fleka. A taky musím najít Mlaska s Pískem. Co když jim hrozí nějaké nebezpečí?“

„Zapomeň na myši!“ přimhouřila Dafinka rozzlobeně oči. „Myši jsou k jídlu, ne na kamarádění.“

„A-ahoj,“ vykoptali ze sebe překvapení kocourci. „Kdokdo pak jsi?“

„Mé jméno je Daffy de White,“ představila se kočička. „Pocházím ze starobylého vznešeného rodu. Ale kamarádi mi mohou říkat Dafinka. A co vy, kde jste se tady vzali?“

„My jsme přišli z lesa,“ vysvětloval Kostička. „Hledáme dva kamarády, co se ztratili. Jsou to myši, jmenují se Mlask a Písk. Neviděla jsi je?“

„Myši?!“ vyprskla Dafinka.

„Ty se kamarádíš s hlodavci?“ zavrtěla nedůvěřivě hlavou.

„Jo, jo, už je to tak,“ zabručel Flekáč.

„Byli hodně maličcí a měli šedivé kožíšky,“ popisoval zatím Kostička myšáky.

„Hm, takové jsem tu skutečně nezahlédla,“ usmála se na něho líbezně. Poté protáhla hřbet a odhalila dlouhé špičáky. „Mojí zahrádce se totiž myši pěkně zdaleka vyhýbají.“

„Ani se jim nedivím,“ ušklíbl se Flek.

„To je škoda,“ mňoukl Kostička. „Budeme tedy po nich pátrat dál. Snad je brzy najdeme.“

„Počkejte! Kam byste hned chodili?“ zamňoukala smutně Dafinka.

„Jsem tu hrozně osamělá. Zůstaňte aspoň chvíličku. Pojdte, ukážu vám domeček, ve kterém bydlím. Mám v něm spoustu hraček a dobrot.“

„Dobroty!“ zazářila Flekovi očka.

„Hračky!“ zajásal Kostička.

Kostička na to chtěl něco namítnout, ale v tu chvíli mu pořádně zakručelo v bříšku.

„Ochutnej tyhle sušenky, jsou moc mňam,“ přistrčila mu kočička čumáčkem misku.

Kocourek měl hrozný hlad, a tak se pustil hltavě do jídla. Dafinka měla pravdu. Něco tak dobrého ještě nikdy nebaštil.

Konečně byl sytý. Spokojeně se rozvalil na podlahu a myl si tlapičky. Vtom ho zvedly lidské ruce.

„Pomóóóc!“ mňoukal vystrašeně.

Velký člověk si ho položil na klín a začal mu česat kožíšek hřebenem. Tahalo to za chloupky a svědělo.

„Jsi fešák!“ pochválila Kostičku Dafinka. „Moc ti to sluší.“

„Copak mi to udělali s kožíškem?!“ naříkal kocourek a snažil se srst rozčuchat tak, jak byl zvyklý.

„Však si zvykneš,“ mrkla na něho rošťácky bílá kočička. „Mě lidé také češou a potom jezdíme na výstavě. Tam tě posadí do klece se záclonkami a všichni tě obdivují, jak jsi milý a krásný.“

„Cože? Klec se záclonkami?“ zasténal vyděšeně Kostička.

Vtom do něho Dafinka jemně strčila tlapkou a se slovy: „Máš babu!“ začala utíkat.

V tu ránu Kostička zapomněl na všechny obavy a rozběhl se za ní.

Během dalších dní kocourek na útěk takřka zapomněl.

„Pomóc! Únóóós!“ začala v tu chvíli Dafinka mňoukat na poplach.

Brok se mezitím pustil do postrojku. Opatrně chytil jeden z bočních pásků do zubů, aby kocourka neporanil, a škulbl.

Ještě jednou a znovu, až se mu podařilo pásek přetřhnout.

„Tak, a teď rychle pryč!“ zavrčel.

Dlouhým skokem se přenesl přes plot. Fleka měl v patách. Ke křoví už spěchali Dafinčini lidé.

Kostička ale zůstal stát. Ohlédl se po bílé kočičce. Už nemňoukala, jen se na něho smutně dívala.

Zaváhal. Vážně chtěl odejít? Vždyť mu vlastně v jejím domečku nic nescházelo.

„Kostičko, půjdeš s námi?!“ volali na něho kamarádi.

„Měj se tady hezky, Dafinko,“ otřel se čumáčkem o kočičku. „Tohle je tvůj domov. Ten můj je v lese, na svobodě.“

„Já vím, Kostičko,“ povzdechla si Dafinka. „Měj se moc krásně. A už utíkej, nebo tě zase moji páníčkové chytí!“

Kocourek se rozběhl a přeskočil plot.

Kočka nádražáčka

Ještě toho dne se kocourci rozloučili s Brokem a začali znovu pátrat po myšácích.

Lidé mu každý den česali kožíšek, hýčkali ho a dávali ty nejlepší pochoutky.

Dokonce mu pořídili postrojek a vodili ho spolu s Dafinkou na procházky po zahradě.

Kostičkovi se u Dafinky začínalo líbit. Přes všechno pohodlí ale nedokázal zapomenout na kamaráda Fleka a společné dovádění v lese, ani na Mlaska s Pískem, kterým byl konec kdo ví kde.

Jednoho dne, když lidé vzali Kostičku zase na procházku a Dafinka se právě honila za žluťáskem, uslyšel tichounek zamňoukání:

„Kostičko!“ šeptal známý hlásek z hustého keře.

„Flekáčku!“ zaradoval se, když poznal kamaráda. „Kdepak jsi byl celou dobu?“

„Pst! Tiše, ať nás neprozradíš,“ nabádal ho Flek. „Byl jsem pro pomoc. To víš, chvíli to trvalo. Brzy budeš zase volný. Nenápadně zalez sem do křoví. Ukaž, copak to máš legračného na těle?“

„Nesměj se! To mi dali lidé, abych jim neutekl,“ podrbal se rozpačitě Kostička.

„S kým si to tam povídáš?“ zbystrila Dafinka a nechala motýla motýlem.

„Pospěš si! No tak, honem!“ šeptal Flekáč.

Křovisko se zavlnilo a velká černá tlapa vtáhla kocourka dovnitř.

„Jé, nazdar Broku! Ty jsi tu taky?“ zaradoval se Kostička, když spatřil černého psa.

„Snad jsou oba v pořádku,“ přál si Kostička. „Ztratili jsme spoustu dní.“

„Možná je už něco sežralo,“ napadlo Fleka.

„Jen to ne, nestraš!“ zachmuřil se Kostička. „Pojď, zeptáme se zvířátek, co žijí u lidí. Třeba je některé vidělo.“

„Tak jo. Ale musíme si dávat pozor!“ nabádal kamaráda Flekáč. „Nechci, aby mě česali a navlékali do postrojku.“

A tak se kocourci opatrně plížili od jednoho domu ke druhému. Navštívili prasátko s kravičkou ve chlévě, kochoutka a slepičky v kurníku a dokonce i koně, co žil ve velké stáji.

Nikdo z nich však Mlaska s Pískem nespatriil, ani o nich neslyšel.

Mezitím se setmělo a slunce zaplulo za obzor. Na noční obloze vysvitly hvězdy.

„Měli bychom si najít nějaký pelíšek,“ zíval Flek. „Zítra bude zase nový den. Potřebujeme nabrat čerstvé síly.“

„Máš pravdu, Flekáčku,“ souhlasil stříbrosrstý kocourek. „Taky jsem hodně ospalý.“

Hledali tedy nějaké klidné místo, na kterém by mohli přenocovat.

Došli na samý okraj vesnice, kde stál malý domeček s velikou zahradou. Byla plná šípkových keřů a ovocných stromů.

„Tady nás určitě nikdo nenajde,“ zašeptal Kostička.

Kocourci našli mezeru mezi lafkami plotu a prolezli dovnitř.

ráda dívat. Jsem kočka nádražka. Jinak mi ale říkají Julinka. A jak říkají vám?”

„Já jsem Kostička a tohle Flek,“ představil stříbrosrstý kocourek sebe a kamaráda.

Ten se pokusil o poklonu, ale málem přitom spadl z větve. Na poslední chvíli se zachytil dráčky za kůru stromu.

„Vydali jsme se do světa na zkušenou a hledáme kamarády myšáky, Mlaska s Pískem,“ vyprávěl zatím Kostička Julince.

„Nešli tudy náhodou?”

„Žádných myšek jsem si nevšimla,“ zavrtěla kočička hlavou.

„Ach jo,“ povzdechl si kocourek. „Kam se ti dva jenom mohli ztratit? Jako by se propadli do země.“

„Jestli chcete, pomůžu vám je zítra hledat,“ navrhla Julinka. „Docela se tu v okolí vyznám.“

„To by bylo skvělé!“ zajásal Kostička.

Kočka se zahihňala a kocourek stydlivě sklopil oči. Vtom se ozvalo tiché chrápání. Flek usnul na sousední větvi.

Myší poklad

Ráno se Kostička a Julinka posadili nedaleko kolejí a společně pozorovali projíždějící vláčky. Flek se jich pořád bál, a tak raději lovil červíky z popadaných jablek.

Potom si vyhlédli starou jabloň a schoulili se pod ní jeden ke druhému.

Usnuli. Kromě jejich tichého oddechování se ozýval jen cvrkot cvrčka. Pak náhle v dálce cosi zahoukalo. A znovu, a ještě jednou.

Vysvitla dvě veliká světla. Zem duněla, zatímco se k zahradě přibližovalo obrovské kovové zvíře. Pořád houkalo a hrozně funělo.

„Strašidlóóó!“ mňoukali vyděšeně Kostička s Flekáčem.

Vyšplhali po jabloni a ukryli se v její koruně.

Neznámé stvoření se prohnalo okolo zahrady a zmizelo kdesi v dálce. Vše zase utichlo. Jen cvrček schovaný v trávě dál cvrkal svou veselou písničku.

„Vy jste teda strašpytlové!“ ozval se smích z větve nad nimi. „To byl přece vláček. Ten vám neublíží.“

Kocourci překvapeně zvedli hlavy a uviděli hnědou tygrovanou kočičku s bílým čumáčkem a bradičkou. Rozpus-tile po nich pokukovala.

„My jsme ještě nikdy žádný vláček neviděli,“ drbal se Kostička stydlivě za ouškem.

Nemohl z kočičky spustit oči. Byla nádherná.

„Proč vůbec dělá ten vláček takový rámus?“ divil se Flek.

„Houká, aby mu nikdo nevstoupil do cesty, když zrovna jede,“ vysvětlovala kočička. „Támhleten domek je totiž vlakové nádraží a hned vedle zahrady vedou železniční koleje. Vlčky tudy jezdí docela často. Chodím se na ně

„Krrrák, krrrák,“ zabroukal zamyšleně havran. „Když pořádně rrozťáhnú křřídla a vyletím hodně vysoko, uvidím širroko daleko. Rrozhlédnu se, jestli vaše kamarrády někde neuvidím.“

„Jsi moc hodný, strýčku havrane!“ děkoval mu Kostička.

Černý pták zamával křídly a vznesl se vzhůru do oblak. Kroužil nad polem sem a tam, od severu k jihu a od východu na západ. Náhle se zastavil a zůstal viset ve vzduchu.

„Krrrák! Krrrák! Krrrák!“ volal k sobě kočky.

„Asi něco našel,“ mňoukla Julinka.

Všichni tři se za ním rychle rozběhli.

„Vidím dvě šedé myši!“ krákal na ně už z dálky havran. „Ale řříkali jste, že jsou malé? Krrrák! Tak tohle asi nebudou ony.“

Kostička, Flek a Julinka se zastavili nad dírou vyhrabanou v zemi. Když pohlédli na její dno, spatřili dvě velké myši. Rozvalovaly se na prázdných slupkách od zrní a byly tak tlusté, že se nemohly hýbat.

„Mlasku? Písku?“ žasl stříbrostvý kocourek. „Copak se vám to stalo?!“

„Ahoj, Kostičko!“ vítali ho kamarádi. „Jakpak se máš? Ty jsi nějak vyrostl,“ zívali ospale myšáci.

„Jé, to jsou ale vypasené myšičky,“ olizoval se Flek, až mu sliny stékaly po bradě.

„No tak, Flekáčku!“ napomenul ho Kostička. „Vzpomeň si, co jsi mi slíbil!“

„A kam se vydáš, až najdeš své myší kamarády, Kostičko?“ zeptala se kocourka Julinka.

„Ještě nevím,“ podrbl se rozpačitě na bradě. „Flekáč se chce stát mušketýrem. Ale mně to moc neláká. Rád se jen tak toulám přírodou. A je mi hezky tady, s tebou.“

„Mně je s tebou taky hezky, Kostičko,“ otřela se kočička o kocourka čumáčkem.

„Tak co, půjdeme se podívat po těch myšácích?!“ zavolal na ně v tu chvíli Flek.

„Už běžíme!“ souhlasili Kostička s Julinkou.

Vyrazili do pole, které se rozkládalo za vesnicí. Proplétali se mezi zlatavými obilnými klasy a pátrali po stopách, které by mohly patřit myškám.

„Mlasku! Písku!“ volali je jmény.

Nikdo však neodpovídal. Vtom jim vysoko nad hlavami zakroužil velký havran. Chraptivě zakrákal a pak se snesl k zemi.

„Krrrák, prrroč děláte takový rrrámus?“ koulel zvědavě černými očky.

„Buď zdrav, strýčku havrane,“ pozdravil ho Kostička. „Hledáme dvě malé šedé myšky z lesa. Neviděl jsi je?“

„A prrročpak je hledáte?“ měřil si černý pták podezíravě trojici koček.

„Chcete je snad sežrrrat?“

„Kdepak!“ zavrtěl kocourek polekaně hlavou. „Jsou to naši kamarádi.“

„Správně, kamarádi,“ zazubil se Flek a mlsně si olízl rty.

„Ale jo, vždyť já vím,“ vzdychl flekatý kocour. „Nechám si na ně zajít chuť.“

Mlask s Pískem se zatím s námahou posadili. Hrozně přitom funěli a pot z nich jenom lil.

„Copak se vám stalo, kamarádi?“ zeptal se jich Kostička. „A co děláte tam dole?“

„Tomu nebudete věřit! Našli jsme poklad starého křečka,“ chlubil se myšáci. „Objevili jsme místo, kam kdysi ukryl své nejlepší zrní.“

„A kde ho máte?“ divila se Julinka.

„Všechno jsme snědli,“ škytl Písk.

„Jo, jo, snědli,“ zamlaskal souhlasně Mlask.

„A nebolí vás bříška?“ dělal si starost Kostička. „Vypadáte, že každou chvíli prasknete.“

„Už je nám lépe,“ protahovali se lenivě myšáci. „Jsme teď ale moc těžcí a nemůžeme odsud vylézt.“

Kostička mrkl na Julinku, ta zase na něho a pak oba spustili k myškám své ocásky.

„Pevně se chyťte! Dostaneme vás nahoru,“ volali na ně.

Potom zabrali ze všech sil a vytáhli Mlaska s Pískem ven.

„Vysvobodil jsi mě ze zajetí a přivedl na pomoc Broka,“ vysvětloval Kostička. „To byl hrdinský čin. Zachoval jsi se jako pravý mušketýr. Tvůj dědeček Archibald by na tebe byl pyšný.“

Ještě jednou se otřeli čumáčky na rozloučenou a pak Flek vyrazil k lesu. Kostička se za ním díval, dokud mu nezmizel mezi stromy.

„Jsi smutný?“ zaslechl vedle sebe zavrňt Julinku.

„Kdepak, na jaře se zase uvidíme,“ usmál se stříbrosrstý kocourek.

Potom do kočičky jemně šfouchl tlapkou a zamňoukal: „Máš babu!“

Napadal sníh a kraj pokryla bílá peřina. Tentokrát se už Kostička zimy nebál. Měl domov a po svém boku věrnou kamarádku, Julinku z rodu koček nádražaček.

Každý den spolu dováděli ve sněhových vločkách a bylo jim moc hezky. Večer se pak stulili do klubíčka a zahřívali vzájemně svými kožíšky.

Když potom přišlo jaro a vzduch zvoněl květinami, proháněla se po zahrádce čtyři malá koťátka, holčička a tři kluci.

„Maminko, tatínku, vyprávějte nám pohádku!“ škemral malý stříbrosrstý kocourek, který jako by Kostičkovi z oka vypadl.

„A už jste si umyli tlapky?“ zeptala se Julinka.

„Umyli! Umyli!“ přikyvovala koťátka.

Domov

Kostička a Flek zůstali v Julinčině zahrádce. Hráli spolu spoustu her, pozorovali projíždějící vláčky a proháněli se s myšáky.

Ti nakonec zhubli natolik, že se mohli vrátit domů do lesa za strýčkem jezevcem.

Čas letěl.

Skončilo slunné léto a přišel podzim. Stromy hrály všemi barvami, vítr z nich odnášel listí.

Jednoho rána se Flek posadil pod opadanou jabloň a zamýšleně sledoval vzdálený les.

„Pročpak jsi smutný, Flekáčku?“ zeptal se ho Kostička.

„Chybí mi domov,“ povzdechl si flekatý kocourek. „Copak asi dělá maminka Mourinka a tatínek Čert? Hrozně rád bych je viděl.“

„Já vím,“ přikývl Kostička.

„Běž za nimi. Určitě se jim po tobě také stýská. Já svůj domov našel tady, u Julinky. Ty máš ten svůj na Katzburgu.“

Kocourci se o sebe přátelsky otřeli a popřáli si hodně štěstí.

Slíbili si, že až přejde zima a znovu se zazelenají stromy a rozkvetou květiny, zase se uvidí.

„Je z tebe statečný kočičí mušketýr, Flekáčku,“ usmál se Kostička na kamaráda.

„Vážně?“ podivil se Flek.

„Dobrá, tak se hezky posaďte,“ usmál se Kostička. „Povím vám o tom, jak jsme se strýčkem Flekem vyrazili do světa...“

Jak jsme ke Kostičkovi přišli a jak on přišel k nám

Lucie Kučerová

Byl Štědrý večer a moje kamarádka a šéfová Martina svolávala svoje kočky Čerta a Mourinku k večeři. Měla dojem, že zaslechla tenké zamňoukání, ale nakonec mu nevěnovala pozornost. Čert i Mourinka už seděli v předsíni a ládovali se sváteční baštou. Byl čas rozbalit dárky. Na okolní pole i les se snášely sněhové vločky.

Ráno na Boží hod vše pokrývala tenká bílá vrstva sněhu, pěkně mrzlo, od pusu šla pára. Martina opět svolávala kočky. Mourinka si ještě večer zaběhla pro druhou večeři k sousedům a Čert strávil noc pozorováním krásné čiči, která bydlela o pár domků dál. Obě kočky na sebe daly čekat, přeci jen dvojitá večeře i probdělá noc se musí pěkně dospat. Na Martinino „čičí“ odpovědělo ale úplně jiné zamňoukání. Z dřevníku se vyškrabala šedivá chlupatá kulička a vřeštěla v kočičí řeči na celé kolo: „Jídló, hlád, zimá! Já sem čičí!“

Martina koťátko vzala do tepla, dala mu najíst, a protože bylo pěkně pokakané – na zadečku mělo jeden velký smradlavý lívanec a k němu přilepené chlupy z ocásku, zavolala známou veterinářku. Veterinářka nevěřila vlastním očím, věk koťátka odhadla tak na dva měsíce. To je na zatoulané koťátko dost málo, mělo by být ještě u maminky

a učit se správnému chování. Také Martině prozradila, že tohle asi nebude jen tak obyčejná vesnická kóča, ale vypadá to na čistokrevnou kočku sibiřskou. Velkou chloubou jsou u těchto koček dlouhé chlupy pod ocáskem, kterým se říká kalhotky. Kořátko mělo svoje gatě pěkně špinavé a spleené, krom toho mu na kůži pod slepencem naskákaly velké strupy z omrzlin. Část chlupů olysala, zbytek byl tak zacuchaný a špinavý, že se musel ostříhat. Sibiřátko dostalo jméno Mášenka. Ve vesnici se po něm nikdo nesháněl, a tak Martina pomalu začala přemýšlet, co s ním.

Jako novoroční přání mi od šéfu přišla fotka šedivého kořátka. Když se po čtrnácti dnech kořátko trochu zotavilo, příběhla malá zvědavá dcerka za Martinou: „Mamí, mamí, proč vypadá Mášenka zezadu podobně jako Čertík, když to má být kočička?“ A tak začali hledat pro Mášenku, která nebyla kočička, ale kocourek, nové jméno. Martinin manžel nadhodil Boris, prý je to jméno, které se mu stejně vždycky líbilo. Z Boríska rostlo pěkné lumpačisko, dožadoval se na všech kolem pozornosti a hraní, na lidech i na kočkách. Byl k neutahání. Čert si s ním hrál na pračku, to malé kotě ale nechtělo uznat, že Čert je starší, a měl by tedy vždycky vyhrát. A tak se mydlili a mydlili, až z Borískova huňatého krku chlupy lítaly.

Mourinka čekala kořátko, na zlobivého cizího výrostka neměla náladu. A Martina nechtěla žádnou kočku pouštět do ložnice, takže noci trávil kocourek o samotě, nudil se a demoloval koupelnu.

Já jsem začala přemýšlet, že bych si poprvé v životě pořídila kocouře. Přítel nebyl proti, na kočky byl z domova zvyklý. Majitelé bytu, který jsme měli pronajatý, ale proti byli, takže jsme začali nejprve shánět nové bydlení. Nový byt se našel, byl dokonce mnohem lepší než ten starý, a hlavně byl na skvělém místě, přímo naproti univerzitě, kde pracuji. Našli se i noví hodní sousedi, jen bylo potřeba byt dovybavit a už jsme se mohli stěhovat my i kocourek.

Tedy, nejdřív jsme se museli seznámit, byla to ale láska na první pohled a taky na první ochutnání bonbónků, které jsme kocourkovi přinesli. Kocour z nás byl nadšený hlavně proto, že jsme si ho všímali a chtěli jsme si s ním hrát. Při druhé návštěvě zalezl hned do přichystané přepravky. Cesta autem za mříží se mu ale nelíbila a hrozně nám nadával. Doma už to bylo lepší, hned hupnul do postele a stulil se k nám.

Mně se ale jméno Boris moc nelíbilo, a protože přítel zrovna psal knížku o veselých dědcích hrobnících, kteří mají doma taky kocoura a říkají mu podle jeho záliby v kostičkách, dala jsem koťátku jméno podle knižního mňoukacího hrdiny Kostičky. I když teď už mi přijde, jako kdyby přítel toho kocoura v knížce vymyslel podle našeho lumpačiska.

Kocour Kostička byl mou životní inspirací a díky němu vznikla moje veliká láska ke kočkám nejen sibiřským. Na Kostičkovu počest jsem založila v roce 2016 chovatelskou stanici, která nese jeho jméno. Moc bych si přála, aby se všechny naše kočky měly pohádkově, i když život má různé nástrahy a často moc pohádkový není. Více o sibiřských kočkách od Kostičky najdete na webových stránkách www.odkosticky.cz

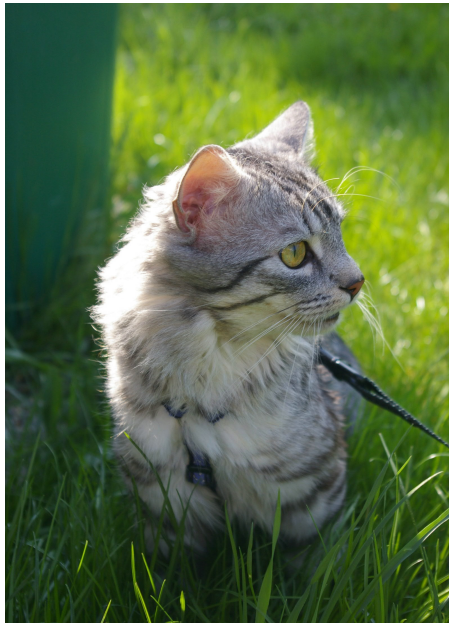
První den v novém domově

Oblíbený míček

S peříčkem

Procházka po zahradě na postrojku

Utíkej myško

S duhovou kuličkou

Flekova mušketýrská výchova adoptivního syna Vojtíška

Mám rád myšičky

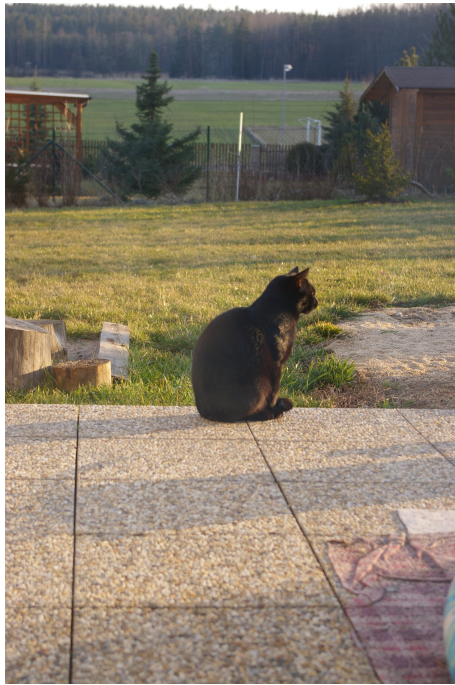
Dafinka

Dovádění s myškou

Julinka

Čert

Mourinka

Julinka a malý Kostička

Zasněžený

Pohádky kocoura Kostičky

Zbyněk Kučera Holub

Ilustrace Roman Kýbus

Bliží se Vánoce, krajem poletují sněhové vločky.
Na okraji hlubokého lesa krátce zastaví automobil.
Zanechává ve sněhové závěži malého kocourka...

Tady začínají dobrodružství kocourka Kostičky.
Neztratí se v tajemném lese? Najde nový domov
a přátele? Jaký bude jeho další osud?

Pohádky doprovází veselé barevné obrázky Romana
Kýbuse a fotografie skutečného kocoura Kostičky,
jehož příhodami byla knížka inspirována.

